

573
200

P. KIPΛINK

ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΛΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1937

85

110

8382

P. KIPΛINK

573

200

ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ Ν. ΚΑΠΝΑ

ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ Θ. ΓΙΑΛΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΤΠΟΔΙ—1937

Ἐνο
καμια
ἔριθε
ς ὅ
με τ

ζήσε
ελεφ
αν
τυ.
τεν

ροτό
αλιότ
αφτό

τον
θιός-
εκλιρ

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΚΟΣ

Ο Ελέφαντας, πεδάκι-μυ, μόνο τώρα έχει προβοσκίδα. 'Ενο πριν στα παλιά τα χρόνια, ο ελέφαντας δεν ίχε καμιά προβοσκίδα. 'Ιχε μονάχα μίτι, σαν κάπια πίτα, μα-θριδερί κε μεγάλη όσο ένα παπύτσι. Ι μίτι αφτί κυνιότανε ς' όλες τις μεριές, μα οστόσο δεν άκσιζε καθόλου: μίπος με τέτια μίτι μπορίς τίποτα να σιχόσις από κάτο;

Μα νά τον ίδιο αφτό κερό, στα παλιά τα χρόνια, ζύσε ένας τέτιος ελέφαντας, ίτε, ας τον πόμε καλίτερα, ελεφαντάκο, πυ ίτανε τρομερά φιλοπερίεργος κι' όπιονα κι' αν τίχενε ν'ανταμόσι, τυ φορτονότανε με τις εροτίσις-τυ. Ζύσε ο ελεφαντάκος-μας στην Αφρική κε σκότιζε όλι την Αφρική με τις εροτίσις-τυ.

Σκότιζε τι μακροπόδαρι θιά-τυ στρυθοκαμιλίνα, κε την ροτύσε, γιατί τα φτερά στην υρά-τις φιλτρόνυν έτσι κι' όχι αλιότικα, κ' ι μακροπόδαρι θιά-τυ στρυθοκαμιλίνα τϋδινε γι' αφτό κλοτσιές με το σκληρό κατάσκληρο ποδάρι-τις.

Σκότιζε το μακροπόδαρο θιό-τυ Καμιλοπαρδαλί κε τον ροτύσε, γιατί έχει στο κορμί-τυ θύλες, κι' ο κρεμανταλάς θιός-τυ Καμιλοπαρδαλís τϋδινε γι' αφτό κλοτσιές με τι σκληρί—κατάσκληρι σπλί-τυ.

Μα κι' αφτό δεν τυ έκανε να χάνι τι φιλοπεριέργιά-τυ.
Κε ροτύσε τι χοντρί θιά-τυ Ιποποταρίνα, γιατί τα
μάτια-τις ίνε τέτια κόκινα, κ' ι χοντρί θιά-τυ Ιποποταρίνα
τύδινε γί'αφτό κλοτσιές με τιν ολόχοντρι οπλί-τις.

Μα κι'αφτό δεν τυ έκανε να χάσι τι φιλοπεριέργιά-τυ.
'Οτι κι'αν έβλεπε, ότι κι'αν άκουε, ότι κι'αν μίριζε,
ότι κι'αν άνκιζε—ροτύσε αμέσος για όλα κι' αμέσος τυ
δίνανε κατραπακιές όλι ι θίί κε ι θιέσι-τυ.

Μα κι' αφτό δεν τυ έκανε να χάσι τι φιλοπεριέργιά-τυ.
Ροτύσε το μαλιαρό θιό-τυ το σκιλοκέφαλο Πίθικα,
γιατί όλα τα πεπόνια ίνε τόσο γλικά, κι'ο μαλιαρός θιός-

1924
το Πίθικας τῷδινε γι'αφτό κατραπακιές με το φυντοτό
μαλιαρό ποδάρι-τυ.

Μα κι'αφτό δεν τυ έκανε να χάσι τι φιλοπεριεργιά-τυ.

Κ' έτιχε μια φορά, ένα όμορφο προί, λίγο πριν απ'
τιν ισιμερία, να ροτίσι αφτός ο Ελεφαντάκος-μας—ο αρσύ-
ζις κε θαρετός—για ένα τέτιο πράμα, πυ κανένας καριά
φορά δεν το ρότιζε. Ρότιζε:

— Τί τρώι το μεσιμέρι ο Κροκόδιλος;

Όλι τότε φονάκσανε:

— Σ-ς-υ-υ τ!

Κε στυ ¹στιγμή, δίχος πολλά λόγια, αρχίσανε να τον
κοπανάνε.

Τον χτιπόσανε πολίν όρα, δίχος να πάρυν ανάσα, μα
όταν σταμάτισαν το κσίλο, έτρεκσε στυ στιγμή σ'ένα πυρνά-
ρι κ' ίπε στο πυλάκι Καρπανέλι.

— Ο πατέρας-μυ με κσιλοφόρτοσε, κ' ι μιτέρα-μυ με
κσιλοφόρτοσε, κι' όλες ι θιές-μυ με κσιλοφορτόσανε,
κι' όλι ι θιί-μυ με κσιλοφορτόσανε για την ανιπόφορι φιλο-
περιεργιά-μυ, κε μολατάφτα έχο τρομερί επιθυρία να μά-
θο, τί τρώι άραγε το μεσιμέρι ο Κροκόδιλος;

Κε το πολί Καρπανέλι ίπε με λιπιτερά κε πικρά
αναφιλιτά:

— Πίγενε στο πλατί ποτάρι Λίμποπο. Ίνε λερό,
θολοπράσινο κε φιτρόνυν ολόγिरά-τυ φαρμακερά δέντρα, πυ
φέρνυνε τον πιρετό. Εκί όλα θα τα μάθις.

Τιν άλι μέρα, οπόταν δεν ίχε μίνι πια τίποτα απ'
τιν ισιμερία, ο Ελεφαντάκος πήρε μαζί-τυ μπανάνες—εκα-

τό ολάκερα φόντια!—κε ζαχαροκάλαρο—πάλι εκατό φόν-
τια!—κε δεκαεφτά πράσινα τραγανιστά πεπόνια, τα φόρτο-
σε όλα αυτά πάνω στις πλάτες-του, κι'αφ'ό αποχερέτισε
τους αγαπιμένους σινκενίς-τους κε τους εφχίθικε πολλά-πολλά
καλά, κσεκίνησε. — 'Εχετε για!—τους ίπε. Πιγένο στο
λερό, θολοπράσινο ποτάμι Λίμποπο· εκί φιτρώνυνε τα δέντρα
που φέρνυνε τον πιρετό, κι' ότι αν κάνο θα μάθο, τί τρό-

το μεσιμέρι ο Κροκόδιλος.

Κ' ε σινκενίς-του εποφελιθίχανε άλι μια φορά την εφκερία κε τυ τις θρέκxανε καλά-καλά για κατεβόδιο, αν κε τις παρακαλύσε πάρα πολί εθγενικά να μιν κοπιάζουνε

Αφτό για τον Ελεφαντάκο δεν ήτανε απ'τα xπάνια φενόμενα, κ'έφιγε απ'τους σινκενίς-του λιγάκι τσυρομαδιμένος, μα δίχος ν'απορίσι πολί. Στο δρόμο έτρογε πεπόνια κε πετύσε τις φλύδες κάτω, γιατί δεν ίχε με τί να μαζόκxι τις φλύδες αφτές.

Απ'τιν πόλι Γρεμ πέρασε στην πόλι Κιμπερλέι, απ'τιν Κιμπερλέι στι γι τυ Χαρόβου, απ'τι γι τυ Χαρόβου ανατολικά κε θόρια κε xόλο το δρόμο τρεφότανε με πεπόνια, οxάτυ έφτασε επιτέλως στο λερό, θολοπράσινο πλατί ποτάμι Λίμπονο, πυ ήτανε τριγυριζμένο ίσια-ίσια από τέτια δέντρα, όπος έλεγε το πυλί Καμπανέλι.

Πρέπι όμος να κxέρις, πεδάκι-μυ, ότι ος τι βδομάδα αφτί, ος τι μέρα αφτί, ος την όρα αφτί, ος το λεφτό αφτό ο φιλοπερίεργος Ελεφαντάκος-μας ποτέ-τυ δεν ίχε δι Κροκόδιλο κε δεν ίκxερε κióλας, τί θα πι Κροκόδιλος. Φαντάxu λιπόν την περιέργιά-τυ!

Το πρότο πυ χτίπιζε στα μάτια-τυ ήτανε ο Δίχρoμος Πίθονας, τυ Βραχόφιδο, τιλιγμένο ολόγισρα x'ένα βράχο.

— Σιγνόρνιν, παρακαλό!—ίπε ο Ελεφαντάκος πάρα πολί εθγενικά.—Δεν ανταμόxατε εδό πυθενά τον Κροκόδιλο; Τόσο έφκολα μπορί να χάxι κανένας εδό το δρόμο-τυ.

— Αν αντάμοxα τον Κροκόδιλο;—με την καρδιά-τυ επανάλαβε την ερότισι το φίδι.—Ίθρες τί να με ροτίxις!

151
— Σιγνόριν, παρακαλό!—εξακολούθησε ο Ελεφαντάκος.—Μπορείτε να μου πείτε, τί τρώει το μεσημέρι ο Κροκόδειλος;

Τότες ο Δίχρομος Πίθοντας δεν μπόρεσε πια να σταθεί, κσετιλίχτηκε γλίγορα-γλίγορα κ'έδωσε με την τεράστιά-του υρά μια κατραπακιά το Ελεφαντάκυ. Κ'ι υρά-το έμιαζε με τον κόπανο που αλονίζανε και ήτανε σκεπαζμένοι όλοι με λέπια.

— Μορέ, θάβρατα!—ίπε ο Ελεφαντάκος.—Δε φτάνει που ο πατέρας-μου με κσιλοφόρτονε, κ'ι μίτερα-μου με κσιλοφόρτονε, κι' ο θιός-μου με κσιλοφόρτονε, κ'ι θιά-μου με κσιλοφόρτονε, κι' ο άλλος ο θιός-μου ο Σκιλοκέφσλος Πίθικας με κσιλοφόρτονε, κ'ι άλι ι θιά-μου ι Ιποποταμίνα με κσιλοφόρτονε, κι' όλοι, όπος στέκουντε, με κσιλοφορτόνανε για την πολί μεγάλη-μου φιλοπεριέργια,—εδό, καθώς βλέπο, αρχίζι κσανά ι ίδια ιστορία.

Κε αποχερέτιζε πολί-πολί εβγενικά το Δίχρομο Πίθονα τον βοίθιζε να κσανατιλιχτί ολόγιρα στο θράχο και τράβηκε παραπέρα αν και τον τσυρομαδίσανε αρκετά, οστόσο, δεν απορούσε γι'αυτό, μα καταπιάστηκε πάλι με τα πεπόνια, κσαναπετύσε κάτω τις φλύδες,—γιατί, το κσαναλέο, με τί θα τις σίκονε;—και γλίγορα έφτασε σ'ένα δοχάρι, που ήτανε έτσι πεταμένο ίσια-ίσια την όχτι του λερού, θολοπράσινο ποταμιό Λίμποπο, που ίνε τριγυριζόμενο απ'τα δέντρα, που φέρνουνε τον πιρετό.

Μα ι αλίθια, πεδάκι-μου ίνε, ότι αφτό δεν ήτανε καθό-

λο δοκάρει—ίτανε ο Κροκόδειλος. Κε μισοάνιωσε ο Κροκό-
δειλος το ένα μάτι-του—να έτσι.

— Σιγνόμιν, παρακαλό!—το ίπε ο Ελεφαντάκος πολί-
πολί εβγενικά. Δεν έτιχε να δίτε πυθενά εδό ς'αφτά τα
μέρι τον Κροκόδειλο;

Ο Κροκόδειλος μισοάνιωσε κε τ'άλο το μάτι-του κ' έβ-
γαλε κε τι μισί την υρά-του πάνο απ'το νερό. Ο Ελεφαν-
τάκος (κε πάλι πολί εβγενικά) τραβίχτικε πίσο, γιατί δεν
ίχε καθόλυ όρεκσι να δοκιμάσι νέες κατραπαχιές.

— 'Ελα εδό σιμά, μικρούλι-μυ!—ίπε ο Κροκόδειλος.—
Δε μυ λές, τί σε χριάζετε κε το ροτάς;

— Σιγνόμιν, παρακαλό!—ίπε ο Ελεφαντάκος πολί-
πολί εβγενικά!—Ο πατέρας-μυ με κσιλοφόρτονε, κ' ι μιτέ-
ρα-μυ με κσιλοφόρτονε, κ' ι απσιλί θιά-μυ Στρυθοκαμιλίνα
με κσιλοφόρτονε, κι' ο μακροπόδαρος θιός-μυ Καμιλοπαρ-
δαλίσ με κσιλοφόρτονε, κ' ι άλι-μυ θιά Ιποποταμίνα με κσι-
λοφόρτονε, κι' ο άλος-μυ ο θιός ο ραλιαρός Πίθικας με
κσιλοφόρτονε, κι' ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο, να
μόλις τόρα πριν από λίγο με κσιλοφόρτοσε πολί δυνατά,
κε τόρα—σας το λέγο όχι για να σας πιράκσο κε να θι-
μόςετε—καθόλυ δε θα ίθελα να με κσιλοφορτόσουνε κσανά.

— 'Ελα πιο σιμά, μικρούλι-μυ,—ίπε ο Κροκόδειλος,—
γιατί ο Κροκόδειλος, πυ λες, ιμ' εγό ο ίδιος.

Για να επικιρόσι τα λόγια-του, έκανε να κίλισι απ' το
δεκσί-του μάτι ένα μεγάλο κροκοδείλιο δάκρι.

Ο Ελεφαντάκος χάρικε πολί. Το κόπικε ι ανάσα, έπε-
σε στα γόνατα κε φόνακσε:

— Εξάς κε χριαζόμενα! 'Ινε τόσες μέρες πῶ σας ζητώ! Πέτε-μῶ σας παρακαλῶ πιο γλίγορα, τί τρῶτε το μεσιμέρι:

— 'Ελα πιο σιμά, μικρόλι-μῶ, να το κριφομυρμυρίσω στ' αφτί-σου.

Ο Ελεφαντάκος χαμ'λοσε, στὴ στιγμὴ τ' αφτί-τῷ στὸ συθλερόδοντο στόμα το Κροκόδιλου, κι' ο Κροκόδιλος τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μικρί-τῷ μιτίτσα, πῶ ὡς τιθομάδα αφτί, ὡς τι μέρα αφτί, ὡς τὴν ὅρα αφτί, ὡς τὸ λεφτό αφτό δὲν ἴτανε καθόλου μεγαλίτερι ἀπὸ παπότησι.

— Ἀπ' τι μέρα αφτί,—ἴπε ὁ Κροκόδιλος ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια-τῷ,—ἀπ' τι μέρα αφτί θα τρώγο μικρά Ελεφαντάκια.

Τὸ Ελεφαντάκι αφτό δὲν τῷ ἄρεσε καθόλου, κε ἴπε, μέσα ἀπ' τὴ μίτι-τῷ.

— Ἀθίθετε με, πόδο ποδί! (Αφίστε-με, πονόπολί).

— Τότε ὁ Δίχρομος Πίθονας, τὸ Βραχόφιδο, ἔρμισε ἀπ' τὸ θράχο κε ἴπε:

— Ἀν, αγαπιτέ-μῶ φιλαράκο, δὲν τιναχτὶς στὴ στιγμὴ πίσω μ' ὅσι δίναμι έχις, τότε ἡ γνώμι μῶ ἴνε, ὅτι δε θα προφτάσις να πῆς «ένα, δύο, τρία!» κε ἡ κυθέντα-σου μ' αφτό τὸ δερμάτινο σακί (ἔτσι ἐκσιμνύσε τὸν Κροκόδιλο), θα σε πετάκσι νά ἐκί, σ' ἐκίνο τὸ διάφανο ρέμα...

Ἡ Δίχρομι Πίθονες, τὰ Βραχόφιδα, μιλάνε πάντα ἐπιστιμονικά.

Ο Ελεφαντάκος τὸν ἄκουσε, ἔκατσε στὰ πσινά-τῷ πό-

δια, κι' άρχισε να τραβιέτε πίσω. Τραβιότανε, κε τραβιό-
τανε, κε τραβιότανε, κι' ι μίτι-τυ άρχισε να μακρένι. Κι'

ο Κροκόδιλος πέρασε πιο μέσα στο νερό, το άφρισε κε το
θόλωσε όλο με τα χτιπίματα τις υράς- τυ, κε τραβύσε, κε
τραβύσε, κε τραβύσε κι' αφτός.

Κ' ι μίτι τυ Ελεφαντάκυ όλο κε μάκρενε, κι' ο Ελε-
φαντάκος άνιχε κε τα τέσερά-τυ πόδια, τέτια μικρύτσικα
ελεφαντόποδα, κε τραβιότανε, κε τραβιότανε, κε τραβιότα-
νε, κ' ι μίτι-τυ όλο κε μάκρενε. Κι' ο Κροκόδιλος χτιπύ-
σε με τιν υρά-τυ, σαν με κανένα κυπί, κε τραβύσε, κε
τραβύσε, κι' όσο περισσότερο τραβύσε, τόσο κε πιο μακριά

134
γινότανε ι μίτι το Ελεφαντάκυ, κε πονύσε ι μίτι αφτί
τρο-μ-μ-με-ρά!

Κι' άκσαφνα ο Ελεφαντάκος ένιοσε, ότι τα ποδαράκια-
το γλιστρίσανε στο χόρα, κε φόνακσε μέσα απ' τι μίτι,
που το ίχε γίνι σχεδόν πέντε πόδια μακριά:

— Αφίθτε-με! φτάνι! Αφίθτε-με!

"Αμα τ'άκουσε αφτό ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχό-
φιδο, κσεπετάχτικε κάτω απ' το θράχο, τιλίχτικε με δι-
πλό κόμπο στο πρισινό ποδάρι το Ελεφαντάκυ κε το ίπε
με τι θριαμβεφτική φονί-τυ:

— Ο άπιρε κε λαφρόμιαλε στρατοκόπε! Πρέπι να
καλοτεντοθύμε όσο μπορούμε, γιατί ι γνόμι-μυ ίνε, ότι το
ζοντανό αφτό θοριχτό, με το θορακιζμένο-το κατάστρομα
(έτσι εκσιμνύσε τον Κροκόδιλο) θέλι να χαλάσι τι μελον-
τική καριέρα-συ...

Ι Δίχρομι Πίθονες, τα Βραχόφιδα, έτσι εκφράζυντε
πάντα.

Κε νά τραβάι το Φίδι, τραβά ο Ελεφαντάκος, μα
τραβάι κι' ο Κροκόδιλος. Τραβάι, τραβάι, μα επιδί ο Ελε-
φαντάκος κι' ο Δίχρομος Πίθονας, το βραχόφιδο, τραβάνε
δυνατότερα, ανανκάζετε τέλος ο Κροκόδιλος ν' αφίσι τι
μίτι το Ελεφαντάκυ κι' ο Ελεφαντάκος κσεπετάχτικε πίσο
με τέτιο πλατσάριζμα, που ακύστικε σ' όλρ το Λίρποπο.

Κι' ο Ελεφαντάκος έτσι όπος στεκότανε, έτσι κ' έκα-
τσε με φόρα κε χτίπιζε πολίδυνατά, μα μολατάφτα πρό-
φτασε να πι στο Δίχρομο Πίθονα, το Βραχόφιδο, εφχαρι-
στό αν κε, να πόμε τιν αλίθια, γι' αφτό τόρα δεν ίτανε

κερός: έπρεπε να καταπιαστί πιο γλίγορα με την τεντομένη μίτι-τυ—να την τιλίξει με θρεμένα φίλα μπανανιάς, κε να τι χόσει στο κρύο θολοπράσινο νερό το ποταμού Λίμποπο, για να κριόσει λιγάκι.

— Τί συ χριάζετε αυτό;—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.

— Σιγνόριν, παρακαλό,—ίπε ο Ελεφαντάκος,—ι μίτι-ρυ έχασε την προτινί-τις όπσι κε περιμένο να κσανακοντένι.

— Πολίν κερό θ' ανανκαστίς να περιμένις,—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—Δίλαδί ίνε παράκξενο, πόσο μερική δέ νιόθуне το ίδιο-τυς το συμφέρο!

Ο Ελεφαντάκος έκασε πάνο απ' το νερό τρις μέρες κε τρις νίχτες κι' όλο κε περίμενε: δε θα μικρένι άραγε ι μίτι-τυ. Μα ι μίτι-τυ δε μίκρενε, κε, όχι μονάχα αυτό, μα για τι μίτι κε μόνο τα μάτια το Ελεφαντάκου έγιναν λίγο αλίθορα.

Γιατί, πεδάκι-ρυ, ελπίζο να το μάντεψες πια, ότι ο Κροκόδιλος τράβηξε τι μίτι-τυ Ελεφαντάκου κε την έκανε σαν αλιθινί προβοσχίδα—απαράλαχτα τέτια, όπος έχυνε ι τορινί Ελέφαντες.

Στο τέλος τις τρίτις μέρας πέτακσε μια μίγα κε τσίμπισε τον Ελεφαντάκο στην πλάτι, κι' αυτός, δίχός να το καταλάβι κι' ο ίδιος τί κάνι, σίκοσε την προβοσχίδα-τυ, έδωσε μια με την προβοσχίδα τις μίγας—κ' εκίνι έπεσε σκοτομένη.

— Ορίστε το πρότο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πίθο-

134
νας, το Βραχόφιδο.—Σκέψου λιπόν μονάχος: μπορῶς να
κάνεις τίποτα τέτιο με τιν προτινί-σου μίτι πυ έριαζε σαν
καρφίτσα; Αλίθια, ίσος να θέλεις να κυλατσίσεις λιγάκι;

Κι' ο Ελεφαντάκος, δέχος κι' ο ίδιος να το νιόσι, πός
το σινέδικε αφτό, άπλωσε καταγίς τιν προβοσκίδα-του, κσε-
ρίζοσε μια καλή χυφτιά χορτάρι, τίνακσε από πάνω τα
χόματα κε στι στιγμή τῶχοσε στο στόμα-του.

— Ορίστε κε δέφτερο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πί-
θονας, το Βραχόφιδο.—Ας δοκίμαζες να τῶκανες αφτό με
τιν προτινί-σου μίτι! Αλίθια, δεν παρατίριζες, ότι ο ήλιος
άρχισε να κεί πολύ δυνατά;

— Να συ πο, έτσι μυ φένετε κε μένα!—ίπε ο Ελε-
φαντάκος.

Κε δέχος να το νιόσι κι' ο ίδιος πός το σινέδικε αφ-
τό, ρύφικσε με τιν προβοσκίδα-του απ' το λερό, θολοπρά-
ξινο ποτάμι Λίμποπο λίγι λάσπι κε τιν έρικσε πάνω στο
κεφάλι-του: ι λάσπι κορατιάστηκε σα μια μυσκεμένη πίτα,
κι' ολόγιρα απ' τ' αφτιά τυ Ελεφαντάκου τρέκσανε ολάκερι
χίμαρι νερό.

— Ορίστε τρίτο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας,
το Βραχόφιδο.—Ας δοκίμαζες να το κάνεις αφτό με τιν
προτινί-σου μιτίτσα. Κι' αλίθια δε μυ λες, τί γνώμι έχις
τόρα για τις κατραπαχιές;

— Σιγνόμιν, παρακαλό,—ίπε ο Ελεφαντάκος,—αλά
τις κατραπαχιές, μα τιν αλίθια, δεν τις αγαπό.

— Μα να τυ τις θρέκεις εσί αλυνό;—ίπε ο Δίχρο-
μος Πίθονας, το Βραχόφιδο.

— Γι' αὐτό ἴμε ἐτίμος!—ἔπε ο Ελεφαντάκος.

— Εσί ακόρα δεν κσέρις τι ρίτι-συ!—ἔπε ο Δίχρο-
μος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—'Ἰνε θισαβρός, κι' ὄχι ρίτι.

— Σας εφχαριστό,—ἔπε ο Ελεφαντάκος,—θα το πά-
ρο υπόψει-μυ αὐτό. Κε τόρα ἴνε κερός να γιρίσο σπίτι.
Θα πάγο στους αγαπιμένους-μυ σινκενίς κε θα δοκιμάσο τι
ρίτι-μυ πάνο στους σπιτιανός-μυ.

Κε τράβηξε ο Ελεφαντάκος σ' όλη την Αφρική, κυ-
νώντας κε διασκεδάζοντας με την προβοσκίδα-του. Ήθελε
φρούτα—τάπερνε ίσια απ' το δέντρο κε δε στεκότανε να
περιμένι, όπως πριν, να πέσουνε μοναχά-τους.

Θέλει να φάι χόρτο—το κσεριζόνι ίσια απ' τι γι κε
δε σφίνκετε να κάτσει στα γόνατα, όπως πριν.

Τον ενοχλόνε ι μίγες—σπάνι απ' το δέντρο ένα κλα-
δάκι κε το κυνάι σα βεντάγια. Κεί ο ήλιος—χόνι την προ-
βοσκίδα-του στο νερό, κι' ορίστε πάνο στο κεφάλι-του ένα
κρίο, ιγρό πλατσαρίζμα. Τον πιάνι στενοχώρια να τριγυρνάι
μοναχός-του δίχως δουλιά στην Αφρική—λεί με την προβοσκί-
δα-του τραγύδια, κ' ι προβοσκίδα-του ίνε πιο ιχερί από εκα-
τό χάλκινες τρομπέτες.

Επίτιδες αφίκε το δρόμο-του για να ζιτίσι να θρι την
Ιποποταρίνα, να την κσιλοφορτόσι καλά-καλά κε να κιτάξει,
αν τυ ίπε την αλήθεια ο Δίχρομος Πίθονας για την κενύρια-
του τι μίτι. Αφ' ό κσιλοφόρτοσε την Ιποποταρίνα, κσαναγίρισε
στο δρόμο-του κε ζίκονε από κάτω τις φλύδες εκίνες τον
πεπονιόν, πυ σκορπύσε, όταν πήγενε στο Λίμποπο,—γιατί
ίταν φιλοκάθαρος Χοντρόδερμος.

Ήχε σκοτινιάσι πια, σπόταν μια ορέα βραδιά έφτασε
στο σπίτι, στους αγαπιμένους σινκενίς-τους. Τίλιξε την προβο-
σκίδα-του σα δαχτυλίδι κε ίπε:

—Γιά-ζας! Πός τα περνάτε;

Εκίνι χαρίκανε φοβερά, κε συ στιγμί με μια φονί τυ
ίπαν:

—Σίμωσε, σίμωσε να συ δώσουμε κατραπακιές για την ανιπόφορι φιλοπεριεργιά-συ.

—Εχ, μορέ εις!—ίπε ο Ελεφαντάκος.—Καταλαβένετε μίπος εις, τί θα πι κατραπακιά! Νά, εγώ κζέρο καλά. Θέλετε, σας τ' αποδίχνο.

Κε κζετίλικζε την προβοσκίδα-του, κε ετι στιγμί διο αγαπιτί-του αδερφί κζεπεταχτίκανε με τα ποδάρια πάνο.

—Μά τις μπανάνες,—φονάκζανε εκείνι,—πό έγινες τόσο καπάτσος κε τί ζινέθικε με τι μίτι-συ;

—'Ινε κενύρια ι μίτι-μου αφτί κε μου την έδωσε ο Κροκόδιλος—στο λερό, θολοπράσινο ποτάμι Λίμποπο,—ίπε ο Ελεφαντάκος.—'Επιασα κυθέντα μαζί-του, για το τί τρώι το μεσιμέρι κε για ενθίμιζι μου χάριζε κενύρια μίτι.

—Ελκινί, άσκιμι μίτι!—ίπε ο μαλιαρός, φυντοτός θιός-του Πίθικας.

—Μπορί, νάχικε δίκιο,—ίπε ο Ελεφαντακος,—μα ίνε οφέλιμι!

Κε άρπακζε το μαλιαρό Πίθικα απ' το μαλιαρό-του ποδάρι κι' αφύ τον κύνιζε στον αέρα, τον πέτακζε σε μια σφικοφολιά.

Κε τόσο κυτόρντιζε ο σιχαμερός αφτός Ελεφαντάκος, που κζιλοφόρτοζε όλυς τυς αγαπιμένυς-του ζινκενίς. Εκίνι τυρλόζανε απάνο-του τα μάτια-τυς απ' το θαθραζμό. 'Εθγαλε απ' τι μακροπόδαρι θιά-του Στρυθοκαμίλίνα σχεδόν όλα τα φτερά απ' την υρά· άρπακζε το μακροπόδαρο θιόκα-του Καμιλοπαρδαλί απ' το πιζινό ποδάρι κε τον κυθάλιζε πάνο απ' τα πυρνάρια· άρχικε με γυχαίζματα να στέλνι νερό-

φυσκες ίσια μέσα στ' αφτί τις ολόχοντρες θύτσας-τω Ιπο-
ποταρίνας, όταν εκείνι νίσταζε μέσα στο νερό μετά το με-
σημεριανό φαγή, μα κανένα δεν άφινε να πιράκσι το πολά-
κι Καρπανέλι.

Ι δουλιά έφτασε ως εκεί, πυ όλι ι σινκενίς-τω—άλος νο-
ρίτερα, άλος αργότερα—κσεκινίσανε για το λερό, θολοπρά-
σινο ποτάμι Λίμποπο, πυ ίνε τριγυριζμένο από δέντρα, πυ
φέρνινε τον πιρετό στus ανθρώπους για να τος χαρίσι κι
αφτός ο Κροκόδιλος από μια τέτια μίτι.

Αφύ γιρίσανε, ι σινκενίς δε μαλόνανε πια, κι' απ' εκείνο
τον κερό, πεδάκι-ρυ, όλι ι Ελέφαντες, πυ θα τίχι ν' αν-
ταμόσις, ακόμα κ' εκείνι πυ ποτέ-συ δε θα δις, όλι-τους έχυνε
νά τέτια προβοσχίδα, όπος αφτός ο φιλοπερίεργος Ελεφαν-
τάκος.

Ἔχει ιπιδέτες ἔχο εγώ
 Γοργός κε τολμιρός
 Κε ότι κι'αν επιθιμό,
 Ροτάο πάντα αφτός.

Σε κάθε νέθμα στι στιγμή
 Προφτένυνε παντώ.

Αφτός τυς λένε: Πιός, Γιατί,
 Πός, Πότε, Τί κε Πό.

Στι θάλασα κε στα θυνά
 Τυς στέλνο εγώ παντώ.

Ἰστερα αρχίζο τι δουλιά
 Κ'ι δούλι-μυ γλεντόν.

Μόλις κσιπνίσο το προί
 Κσανά εγώ στι δουλιά
 Κ'ι δούλι-μυ με το φαί
 Γλεντόν κε τα Πιοτά.

Μα έχο μια αγαπιά
 Μια φίλι πεδιχιά.

Χιλιάδες δούλυς έχι αφτί
 Κι'όλι-τυς στι δουλιά.

Κε σα σκιλιά στέλνι παντώ—
 Στα χιόνια, στι βροχί
 Δέκα χιλιάδες Πός κε Πό
 Κε εκατό Γιατί!

ΠΟΣ ΓΙΝΑΝΕ Ι ΘΟΡΑΚΟΦΟΡΙ (ΔΑΣΙΠΟΔΕΣ)

Αγαπιτό-μυ πεδάκι, θα συ δυγιθό πάλι ένα παραμύθι για τους Μακρινός κε Παλιός Κερύς. Ζύσε τότες ο Κηρός-Ανκαθοτσιμπήχτις Σκαντζόχερος. Ζύσε στο θολό ποτάμι Αραζόνιος, έτρογε σαλιάνκυσ κι'ότι άλλο έβρισκε. Κι' είχε μια φιλενάδα, την Αργοπόδαρι χελόνα, που κι'αφτί ζύσε στο θολό ποτάμι Αραζόνιος, έτρογε κι'αφτί ότι έβρισκε κε πράσινη σαλάτα. Όλα πιγένανε καλά, δεν ίνε έτσι, πεδάκι-μυ;

Μα την ίδια αφτί εποχί, στους Μακρινός κε Παλιός Κερύς, ζύσε στο θολό ποτάμι Αραζόνιος ο Χροματιστός Γιαγυάρως. Αφτός έτρογε όλα, όσα τίχενε να πιάσι. Δεν κατάφερνε να πιάσι λάφι—έτρογε τον πίθικο. Δεν κατάφερνε να πιάσι πίθικο —δε σιχενότανε κε το θάτραχο, δε έβρισκε θάτραχο—έτρογε την κατσαρίδα. Κι'αν δεν έβρισκε ούτε θατράχως, ούτε κατσαρίδες—πίγενε στη μαράκα-τη Γιαγυαρίνα, κι'αφτί τυ εκσιγύζε, πός πρέπει να κινιγιά να πιάνι τις Χελόνες κε τους Σκαντζόχερους.

Κυνόντας κομπιά τι χαριτομένι-τις υρά, ι μαμάκα-τον ορμίνεθε σιχνά:

— Αν, γιόκα-μυ, θρὶς Σκαντζόχερο, πέτακσέ-τον ὅσο
μπορὶς γλιγορότερα στο νερό. Ο Σκαντζόχερος μοναχός-το
θ'ανίχσι μέσα στο νερό. Κί'αν τίχι να θρὶς Χελόνα, τσουν-
κράνισε κε θγάλ-τιν με τα νίχια-συ απ'το θόρακά-τις.

Κί'όλα πιγένανε καλά, αγαπι-
τό-μυ πεδάκι.

Ίτανε μια θαβράσια νίχτα πά-
νο απ'το θολό ποτάμι Αραζόνιος.
Ο Χροματιστός Γιαγυάρος ἶδε, ὅτι
κάτο απ' τον χορμό ενός πεζμένου
δέντρου κάθουντε πλάι-πλάι ο Κα-

κός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος κ' ἡ σκληρόκορμι Αρ-
γοπόδαρι Χελόνα. Δεν μπορούσαν να γλιτόςυνε με το φε-
θγιό, κε νά ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος κυ-
θαριάστηκε, γιατί αλιότικα δε θάτανε Σκαντζόχερος, κ' ἡ σκλη-
ρόκορμι Αργοπόδαρι Χελό-
να ἔχοσε τα πόδια κε το
κεφάλι κάτω απ'το θόρα-
κά-τις, γιατί ἴτανε Χελόνα.
'Όλα πιγένανε ὅπος ἔπρε-
πε, δεν ἴνε ἔτσι αγαπιτό-
μυ πεδάκι;

— Ακύστε-με προσεχτικά!—ἴπε ο χροματιστός Γιαγυ-
άρος.—Αφτό πυ θέλο να σας πο ἔχι για σας μεγάλη σι-
μασία. Ἰ μαράκα-μυ μ' ορρίνεπσε, πως αν τίχι κί'ανταρό-
σο Σκαντζόχερο, πρέπι να τον πετάκσο στο νερό, κε τό-

τε αφτός μοναχός-του θ' ανίχσι, κι' αν τίχι να δο Χελόνα, πρέπι τιν θγάλο απ' το τσόφλι-τις, να τιν τσουνκρανίσο με το πόδι-μου κε να τι θγάλο κάτο απ' το θόρακά-τις. Μα πιός από σας ίνε ι Χελόνα κε πιός ο Σκαντζόχερος,—σας ορκίζουμε στις βύλες-μου, δεν το κσέρο!

— Καλά θιμάσε, τί σύλεγε ι μαράκα-συ;—ρότισε ο Καχός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος.— Να μιν τα μπέρδεπσες; Ίσος να συ ίπε ι μαράκα-συ, πως όταν τίχισ τι Χελόνα, πρέπι να τιν τσουνκρανίσις κε να τι θγάλις απ' το νερό, κι' όταν πιάσις το Σκαντζόχερο, πρέπι να πετάκσις πάνο-του το τσόφλι;

— Καλά θιμάσε, τί σύλεγε ι μαράκα-συ;—ρότισε ι Αργοπόδαρι Χελόνα.—Να μιν τα μπέρδεπσες; Ίσος να συ ίπε, πως όταν θρέκσις το Σκαντζόχερο με το νερό, πρέπι να τσουνκρανίσις το ποδάρι-συ, κι' όταν τίχισ τι Χελόνα, πρέπι να τιν πετάκσις για ν' ανίχσι;

— Δεν πιστέβο να ίνε έτσι! —ίπε ο Χροματιστός Γιαγυάρος, μα μολατάφτα τάχασε λιγάκι.—Κάντε-μου τι χάρι επαναλάβετε το άλι μια φορά αφτό που ίπατε τόρα. Κι' αν ίνε δυνατό πιο καθαρά.

Σαν τσουνκρανίσις το νερό με τα νίχια, χίσε-το κε τίλικσέ-το με το Σκαντζόχερο,—ίπε ο Καχός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος.—Να το θιμάσε αφτό καλά, γιατί έχι πολύ μεγάλη σημασία.

— Αλλά,—του ίπε ι Αργοπόδαρι, Χελόνα—όταν τσουνκρανίσις κε θγάλις το νερό απ' το σκαντζόχερο, πρέπι να

βρέχεις με το νερό αφτό τι Χελόνα. Μίπος δεν το κσέ-
ρις αφτό;

— Απ'τιν ανακατοσιά-σας αφτί ακόμα κ' ι θύλες, πυ
έχο στι ράχι-μυ πονέσανε!—ίπε ο Χροματιστός Γιαγυάρος.
—Δε ζιτό τις συμβυλές-σας, μα σας ροτό μονάχα, πιός
από σας ίνε ο Σκαντζόχερος κε πιός ίνε, ι Χελόνα.

— Δε θα συ το πο,—απάντιζε ο Σκαντζόχερος.
—Μα σα θέλεις, παρακαλό,—δοκίμαζε, πυ λες να τσυν-
κρανίσις κε να με θγάλεις απ'το θόρακά-μυ.

— Αχά!—ίπε ο Χροματιστός Γιαγυάρος.—Τόρα βλέ-
πο, ότι εσί ίζε ι Χελόνα. Νόμιζες, πως δε θα το κατα-
λάβο. Μχ εγό το κατάλαβα.

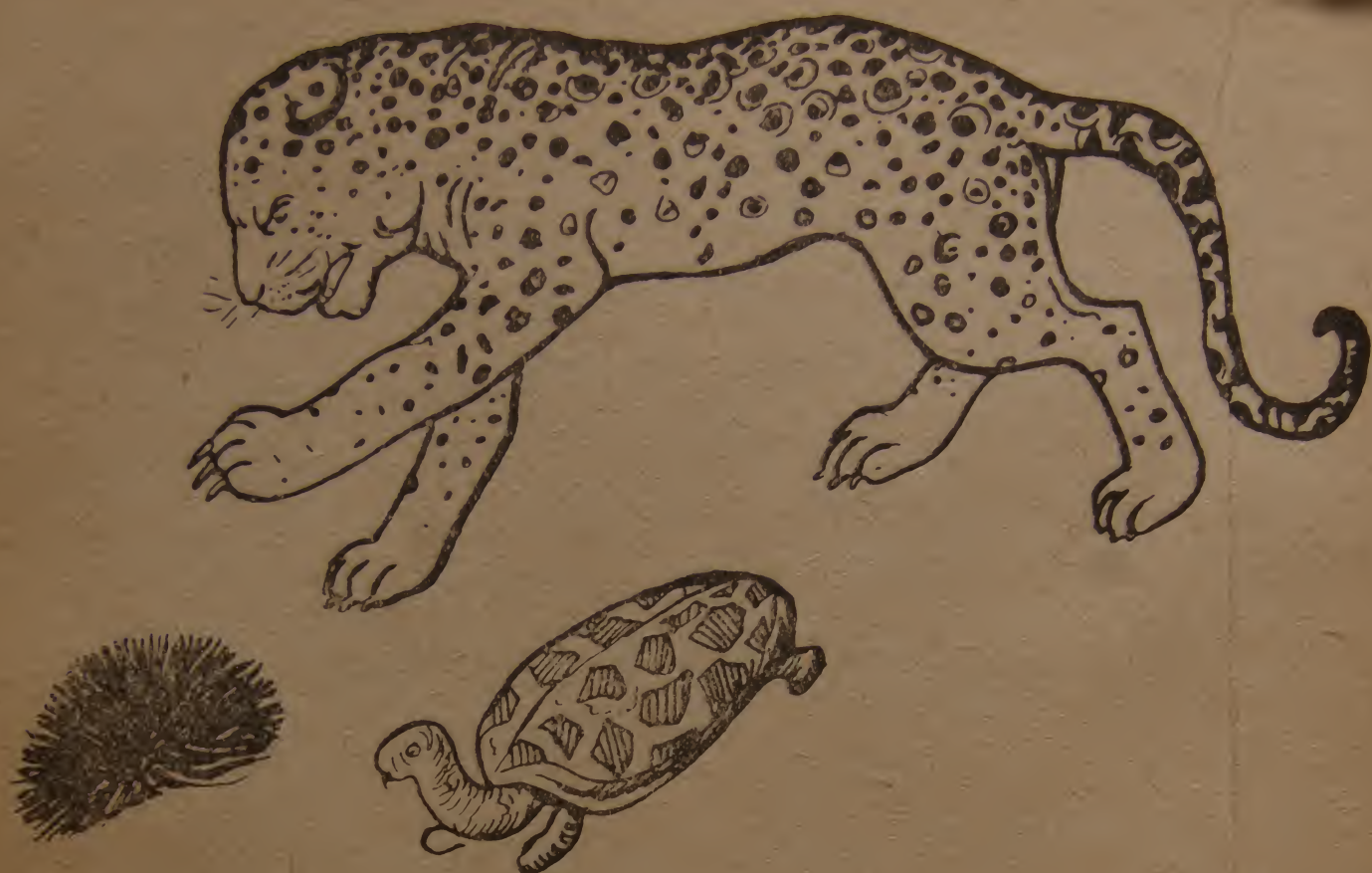
Κε χτίπιζε με το πόδι-τυ ο Γιαγυάρος με όλι-τυ τι
δύναμι το Σκαντζόχερο, μα ο Σκαντζόχερος ίχε κυβαρια-
στί κε στω ποδάρι τυ Γιαγυάρυ χόθικανε τα μιτερά ανκά-
θια τυ Σκαντζόχερυ. Αφτό πυ λες το κακό θα ίτανε μικρό, μα
διστιχός ο Γιαγυάρος πέτακζε με το χτίπιμα τυ ποδαριώ-τυ
το Σκαντζόχερο μακριά-μακριά στο δάσος κε δεν μπόρεζε
να τον βρι μέσα στα χαμόδεντρα γιατί ίτανε πολύ σκοτινα.

Τότε έχοσε το ποδάρι-τυ στο στόμα, μα τ' ανκάθια
αρχίσανε τότε να τσιμπώνε ακόμα περισσότερο. Πολύν όρα δεν
μπορός να μιλίσι απ'τον πόνο, κι'όταν άρχιζε να μιλάι,
ίπε:

— Τόρα βλέπο, πως αφτό δεν ίτανε καθόλυ Χελόνα.
Μα πς να κάνο για να μάθο, αν αφτί εδό ίνε ι Χελόνα;

Κ' έκσιζε το ζβέρκο-τυ με το ποδάρι, πυ δεν ίχε
πάθι ποτα απ' τ' ανκάθια τυ Σκαντζόχερυ.

— Εγώ κε ἴμε ι Χελόνα,— τ' ομολόγισε ι Αργοπό-
δαρι.—Ι μαράκα-συ ς' ορμίνεπσε ςοστά. Συ ἴπε, ὅτι πρέ-
πι να με θγάλις απ' το τσόφλι-μου. Αφτό ἴνε ςοστί. Λιπόν
αρχίνα τι δουλιά!

— Μόλις τόρα ἔλεγε, ὅτι ἐκίνι ἔλεγε το ἓνα κε
τόρα λες, ὅτι ἔλεγε το ἄλο!—ἴπε ο Γιαγυάρος, ρυφόν-
τας τ' ἀνκάθια απ' το ποδάρι-τυ.

— Εσί λές, ὅτι ἐγὼ λέο, ὅτι ἐκίνι ἔλεγε ἄλι,—ἴπε
ι Χελόνα.—Κε τί μ' αφτό; Γιατί, αν, ὅπος ἔλεξς ἐσί,
ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι ἐκίνι ἔλεγε αφτό, πυ ἔλεγα ἐγὼ, ὅτε κε
θγένι, ὅτι ἐγὼ ἔλεγα αφτό, πυ ἔλεγε ἐκίνι. Μα αν νομῖς, ὅτι
ἐκίνι ἔλεγε, ὅτι τάχα πρέπι να μ' ἀνίχσις με το τοδάρι,
κ' ὄχι να με πετάχσις στο νερό μαζί με το τσόλι-μου,

—Εγώ σ' αφτό δε φτέο καθόλου δεν ίνε αλίθια;

—Μα να τόρα δα μοναχί-συ έλεγεσ ότι, πρέπει να τσουνκρανίσο κε να σε θγάλο με το πόδι-μου απ' το τσόφλισυ, —ίπε ο Χροματιστός Γιαγυάρος.

—Σκέψυ καλά κε θα καταλάβης, πως δεν ίπα πο-
τές ένα τέτιο πράμα. Εγώ μονάχα έλεγα εκίνο πυ έλεγε ι
μαμά-συ, ότι πρέπει να κσεγδάρη με τα νίχια-συ το θόρα-
κά-μου,—ίπε ι Αργοπόδαρι.

—Κε τί θα γίνι, αν συ κσεγδάρω το θόρακα;—ρό-
τισε επιφίλαχτικά ο Γιαγυάρος κε ρύφικε με τι μίτι-τυ
αέρα.

—Δεν κξέρο, γιατί ος τα τόρα κανένας δε μυ κξέ-
γδαρε το θόρακα, μα συ λέο τιν αλίθια: αν θέλς να δς,
πός θα κολιμπίσο μακριά από ξένα,—Πέτακξέ-με, παρα-
καλό, στο νερό.

—Δε σε πιστέβο! —ίπε ο Χροματιστός Γιαγυάρος.—
Ι μαμά-μου έλεγε ένα, κ' εσί έλεγεσ, ότι εκίνι έλεγε άλο,
κε τόρα όλα έτσι μπερδεφτίκανε στο μαλό-μου, όστε δεν
κξέρο, πύ ίνε ι υρά-μου κε πύ το κεφάλι-μου. Κε τόρα
ίπεσ απλά λόγια πυ τα καταλαθένο, κι' αφτό με μπερδέ-
βι απ' όλα περισσότερο. Ι μαμά-μου μ' ορμίνεπσε να πε-
τάκσο έναν από σας στο νερό κε μια κε λες, ότι εσί θέ-
λς στο νερό, πάι να πι, πως δεν το θέλς αφτό. Εμ-
πρός λιπόν πίδα στα θολά νερά τυ ποταμιού Αραζόνιυ.
Γλίγορα!

—Καλά θα πιδίσο, μα κξέρε-το: ι μαμά-συ θα δι-

σαρεστιθί πολύ. Σε παρακαλό, μιν τις λες, ότι εγώ δε 'συ έλεγα, ότι εκείνι έλεγε...

— Αν πεις έστο κε μια λέκσι ακόμα για κίνο πυ έλεγε ι μαρά-μυ!..—φώναξε ο Γιαγυάρος, μα ι Χελόνα, σα να μι σινέβικε τίποτα θύτικε στα θολά νερά τυ ποταμύ Αραζόνιυ.

Κολιμπύζε πολύ όρα κάτω απ' το νερό κε θγίκε στιν ακροποταριά, όπου τιν περίμενε ο Κακός-Ανκοθοτσιμπίχτις Σχαντζόχερος.

— Κόντεπσε να χαθύμε!—ίπε ο Σχαντζόχερος.— Δε μ' αρέσι αφτός ο Γιαγυάρος. Τί τυ ίπες για τον εαφτό-συ;

— Τυ ίπα τιν αλίθια. Τίμια τυ ίπα, ότι εγώ ίμε ι Χελόνα, μα αφτός δεν το πίστεπσε, μ' ανάνηασε να πι-δίσο στο νερό κε απόρισε πολύ άμα ίδε, ότι ίμε στα ροστά ι Χελόνα. Τόρα πίγε να παραπονεθί στι μαρά-τυ. Ακός;

Ακυότανε πός θριχάτε ανάμεσα στα χαμόδεντρα κε στα δέντρα, πάνο απ' το θολό ποτάμι τον Αραζόνιυ ο Γιαγυάρος κε φονάξι τι μιτέρα-τυ Γιαγυαρίνα. Κ' εκείνι ίρθε.

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ,—άρχισε να λεί αφτί, κυ-νόντας κομπσά τι χαριτομένι υρά-τις.—Έκανες, μυ φένε-τε, κάτι, πυ δεν έπρεπε καθόλυ να το κάνις.

— Αντάμοσα σιρά στο ποτάμι ένα θεριυδάκι κε θέλιςα να το τσυνκρανίσο κε να το θγάλο έχσο απ' το θόρα-κά-τυ μοναχό-τυ μυ ίπε, προς το θέλι αφτό κε νά τόρα όλο το ποδάρι-μυ ίνε γιοράτο ανκά-α-θια-α!

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ!—ίπε ι μιτέρα, κυνόντας κομπσά τι χαριτομένι υρά-τις.— Απ' τ' ανκάθια αφτά, πυ καρφοθίκανε στο πόδι-συ, βλέπο, ότι αφτό το θεριωδάκι ήτανε ο Σχαντζόχερος. Έπρεπε να τον πετάξει; στο νερό.

— Στο νερό πέταξε το άλλο το θεριωδάκι. Μυ ίπε, πως το λένε Χελόνα, ρα εγώ δεν το πίστεψα. Αποδίχτικε, ότι κε με τα σροστά ήτανε ι Χελόνα. Βύτικε στο νερό, στο θολό ποτάμι Αραζόνιος κε δεν το ίδα πια. Κε νά έμινα πιναζμένος κε θαρό, ότι πρέπει να περάσουμε από δο σε άλλα μέρι. Εδó, στο θολό ποτάμι τον Αραζόνιο, όλα τα θεριά ίνε τόσο έκσιπνα. Δε θα μπορέσο ο καιμένος να τα θγάλο πέρα μαζί-τους.

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ, ίπε ι μιτέρα-τω, κυνόντας κομπσά τι χαριτομένι-τις υρά.— 'Ακουσε προσεχτικά κε να θηράσε τί θα συ πο. Ο Σχαντζόχερος κυθαριάζετε κε τ' ανκάθια-τω κσεπροβάλουν απ' όλες τις μεριές. Απ' το σιμάδι αφτό μπορίς πάντα να γνωρίζεις το Σχαντζόχερο.

— Δε μυ αρέσι αφτί ι γριά, οχ, πός δε μυ αρέσι!—ίπε ο Καχός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σχαντζόχερος. —Τί θα τυ πι ακόμα άραγε;

—Μα ι Χελόνα δεν μπορί να κυθαριαστί,—εχσακολύθισε ι Γιαυγαρίνα, κυνόντας κομπσά τι χαριτομένι-τις υρά.—Ι

Χελόνα τραβάι κε πέρνι το κεφάλι κε τα πόδια-τις κάτω απ' το θώρακα. Απ' αυτό το σιγάδι μπορίς πάντα να γνορίζεις τι Χελόνα.

— Δε μυ αρέσι αφτί ι γριά, οχ, πός δε μυ αρέσι!—
ίπε ι Αργοπόδαρι Χελόνα.—Ακόρα κι' ο Γιαγυάρος κι' αφτός δε θα λιζμονίσι ένα τέτιο απλό μάθιρα. Αχ, Κακέ Ανκαθοτσιμπίχτι, τί λιπιρό ίνε, πυ δεν κσέρις να κο-
λιμπάς.

— Μι στενοχοριέσε για μένα,—απάντισε ο Κακός-
Ανκαθοτσιμπίχτις.—Κε σένανε πολά συ λίπυν. Για σκέπσυ
τί θαβράσια θα ίτανε, ον μπορύσες να κυδαριάζεσε! Αχ,
μπελός, πυ μας ίθρε! 'Ακυ, άκυ, τί λεί ο Γιαγυάρος!

Κι' ο Χροματιστός ο Γιαγυάρος καθότανε πάνο απ' το
θολό ποτάμι Αμαζόνιο, ρυφύσε απ' το ποδάρι-τυ τ' ανκάθια
κε μυρμύριζε μοναχός-τυ:

'Οπιος κυθάρι τιλιχτί—

Σχαντζόχερο τον λένε.

Κε στο νερό, πυ θα χοθί—

Χελόνα τινε λένε.

— Αυτό ποτές δε θα το κσεχάσι κι' ο κόσμος ακό-
μα να χαλάσι,—ίπε ο Σχαντζόχερος.—Βάστα-με απ' το
πιγόνι, Αργοπόδαρι, θέλο να μάθο να κολιμπό. Μπορί
αυτό ίστερα να μυ χριαστί.

— Εφχαρίστος!—ίπε ι Χελόνα. Κε βάστακσε τον
Ανκαθοτσιμπίχτι απ' το πιγόνι, ενόσο, εκίνος σπαρταρύσε
στο θολό ποτάμι Αμαζόνιο.

— Θαβράσιος κολιμπιτίς θα θ'ι από ξένα!—ίπε το Σκαντζόχερο.—Κε τώρα, κάνε-μυ τι χάρι, χαλάροσε στι ράχι-μυ τα λυριά, πυ σφίνκυνε το θώρακά-μυ, θα δοκιμάσο να κυθαριαστό.

Ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος χαλάροσε τα λυριά στι ράχι τις Χελόνας, κι' ι Χελόνα έτσι άρχισε να κυθαριάζετε κε να καρπουριά'ι, πυ στο τέλος τα κατάφερε να λιγίσι λιγάκι,—όχι ολότελα, μα λιγάκι.

— Θαβράσια!—ίπε ο Σκαντζόχερος.—Ε, φτάνι, παραπάνο δε χριάζετε. Ακόμα κε το πρόσποπό-συ μελάνιασε. Κε τώρα, παρακαλό, βάστα-με στο νερό άλι μια φορά. Θα δοκιμάσο να κολιμπίσο πλαγιαστά. Μ'ύλεγεσ, ότι αφτό ίνε πολύ έφκολο.

Κε κσανάρχισε ο Σκαντζόχερος το κολίμπημα,—αφτό ήταν το δέφτερό-τυ μάθιμα. Ι Χελόνα κολιμπύσε δίπλα-τυ.

— Πολί ορέα!—τυ ίπε.—Λίγο ακόμα κε θα κολιμπάς όχι χειρότερα απ' τι Φάλενα. Κε τώρα, κάνε-μυ τι χάρι, χαλάροσε τα λυριά στο θώρακά-μυ ακόμα κατά διο τριπί-τσες, θα προσπαθίσο να σκίψο μπροστά. Εσί λες, ότι αφ-τός ίνε πολύ έφκολο. Πόσο θ' απορίσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος!

— Πολί ορέα!—φόνακσε ο Σκαντζόχερος, όλος μύ-σκερα ίστερα απ' το λόσιμο στο θολό ποτάρι Αραζόνιο.—Τιλί'εσε τόσο καλά—απαράλλαχτα σαν τος αδερφός κε τις αδερφές-μυ. Διο τριπίτσες, λες; Καλά, μονάχα δεν πρόπει ν' ανκομαχάς τόσο δυνατά, γιατί μπορί να μας ακούσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος. Πιο άφοβα! Σαν τελιόσις, θα

προσπαθίσο να θυτίξω κε να κρατιθώ όσο μπορώ περισσότε-
ρο κάτω απ' το νερό. Λες, πως αφτό ίνε πολί έφκολο.
Πόσο θ' απορίσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος. Μα πός ανί-
κxανε τα κοράτια τυ θόρακά-συ! Προτίτερα ίτανε δίπλα-
δίπλα, κε τόρα ίνε το ένα απάνό στ' άλλο.

— Αφτό έγινε, γιατί κυδριαζόμυνα,—ίπε ι Χελόνα.
—Μα κε ρι άλακxες. Προτίτερα έμιάxες με κάxτανο κε
τόρα έγινες ελατοκυκυνάρα. 'Όλα τ' ανκάθια-συ δράχτικαν
κε γίνανε λέπια.

— Τί λες;—φόναxε ο Σχαντζόxερος.—Αφτό έγινε,
επιδή θράχικα στο νερό. Πόσο θ' απορίσι ο Χροματιστός Για-
γυάρος!

Έτσι οx το προί θοιθύxανε ο ένας τον άλλο, κι όταν
ο ήλιος ανέθηκε απxιλά στον υρανό, κάτxανε να ιxιχάxυνε
κε να στεγνόxυν. Κε, κιτάxοντας ο ένας τον άλλο, παρα-
τίρxανε, ότι γενίκανε τέτυ, πυ καθόλυ δε μιάxανε με τον
εαφτό-τυx.

Ίxτερα προγεθρατίxανε κ' ι Χελόνα ίπε:

— Αγαπιτέ Σχαντζόxερε, εγό δεν ίμε πια τέτυα,
όπος ίμυνα χτες. Μα λογαριάxο, πως θα μπορέxο τόρα
να κάνο το Γιαγυάρο να διαxκεδάσι καθός πρέπι.

— Ακριβός το ίδιο ίθেলা να πο κ' εγό. Λέxει προς
λέxει!—φόναxε ο Σχαντζόxερος.—Θαρό, ότι τα λέπια
ίνε καλίτερα από όλα τ'ανκάθια κ'εχτός απ' αφτό κxέρο
κε να κολιμπό τόρα. Πόσο θ' απορίσι ο Χροματιστός Για-
γυάρος! Πάμε να τον θρόμε.

Γλίγορα ίθρανε το Γιαγυάρο. Ακόμα ίχε να κάνι με

το πλιγομένο ποδάρι-τυ. 'Όταν παρυσιαστίκανε μπροστά-τυ, τόσο πολί απόρισε, πυ άρχισε να ζέρνετε προς τα πίσω κ'έκανε τρις κυτρυβάλες ολόγυρα στην ίδια-τυ υρά.

— Καλιμέρα!—ίπε ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σχαντζόχερος.—Πός πιγένι ι ανεχτίμιτι ιγία τις μαράκας-σας;

— Σας εφχαριστό, ίνε καλά στην ιγία-τις,—απάντισε ο Γιαγυάρος,—αλά, μι σας κακοφένετε, παρακαλό, δεν καλοθιμόμε τα ονόματά-σας.

— Αχ, πόσο αγενίς ίστε!—ίπε ο Σχαντζόχερος.—Μα μόλις χτες προσπαθύσατε να τσουνκρανίσετε κε να με θγάλετε απ'το θόρακά-μου...

— Μα χτες εσί δεν ίχες θόρακα. Χτες ίσυνα γιομάτος ανκάθια. Αφτό πιός μπορί να το κξέρι καλίτερα από μένα; Κίτακσε το πόδι-μου.

— Χτες ακόμα,—ίπε ι Χελόνα,—με διατάκσατε να ριχτό στο νερό κε να πιηγό στο θολό ποτάμι Αραζόνιος, κε σήμερα ύτε θέλετε να με γνωρίζετε. Νά πόσο αγρίκος κε κσεχάσιaris ίστε!

— Μα με τα ζοστά κσεχάσατε, τί σας ίπε ι μαράκα-σας;—ρότισε ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σχαντζόχερος.

—Καθαρά σας τ'όπε δα:

'Όπια κυθάρι τιλιχτί—

Χελόνα τινε λένε.

Κε στο νερό πυ θα χοθί—

Σχαντζόχερο τον λένε.

Τότες κ' ι διό-τυς κυβαριαστίκανε κ'έτσι αρχίσανε να

στριφογυρίζουν ολόγυρα στο Γιαγυάρο—στριφογυρίζανε, στριφο-
γυρίζανε, στριφογυρίζανε, που κε τα μάτια του Γιαγυάρου
αρχίσανε κι' αφτά να στριφογυρίζουνε, σαν τροχί αρακσιού.

Έφριγε κε φόνακσε τι μιτέρα-του.—Μαρά,τις ίπε, —εκί
στο δάσος ίνε κάτι παράκσενα θεριά! Για το ένα ίπες, πως
δεν κσέρι να κολιμπάι, κι' αφτό κολιμπάι. Για τ'άλο ίπες,
πως δεν κσέρι να κυθαριάζετε, κι' αφτό κυθαριάζετε. Κε,
φένετε, μιραστίκανε ανάμεσά-τους τα ρύχα-τους. Προτίτερα
το ένα ήταν οραλό κε το άλλο ανακαθοτό, μα τόρα κε τα
διό-τους ίνε με λέπια. Εχτός απ'αφτό έτσι στριφογυρίζουν,
στριφογυρίζουν, στριφογυρίζουν, που το κεφάλι-μου στριφογυρίζει.

— Αχ, γιόκα-μου, γιόκα-μου, —ίπε ι μιτέρα Γιαγυαρίνα,
κυνόντας κομπσά τι χαριτορένι-τις υρά.—Ο Σκαντζόχερος ίνε
Σκαντζόχερος κε τί άλλο μπορί να ίνε, εκσόν από Σκαντζό-
χερος; Ι Χελόνα ίνε Χελόνα κε θα μίνι πάντα Χελόνα!

— Μα καθόλου δεν ίνε Σκαντζόχερος. Κε καθόλου
δεν ίνε Χελόνα. Ίνε λιγάκι Σκαντζόχερος κε λιγάκι Χε-
λόνα, μα πός το λένε, —δεν κσέρο.

— Δε θαριέζε!—ίπε ι Μιτέρα-Γιαγυαρίνα.—Καθένας
πρέπι νάχι τ' όνομά-του. Θα τ'ονομάζο το θεριό αφτό θο-
ρακοφόρο, οσότου να θρεθί γι'αφτό καθαφτό όνομα. Κί'αν
ίμυνα στι θέσι-συ, δε θα το πέραζα—θα τ'άφρινα ίσιχο.

Ο Γιαγυάρος έκανε, όπος του ίπανε ιδιέτερα πιστά εχ-
τέλεσε τιν ορρίνια τις μαράκας-του—ν'αφίσι το θεριωδάκι αφ-
τό στιν ίσιχία-του. Μα το πιο παράκσενο, αγαπιτό πεδάκι,
ίνε, ότι στο θολό ποτάρι Αραζόνιο απ'τιν ιμέρα αφτί κι'
ος τα τόρα ακόμα όλι ονομάζυνε θορακοφόρο τον Κακό-

Ανκαθοτσίμπιγτι Σκαντζόχερο κε τιν Αργοπόδαρι Χελόνα.
 Στα άλλα τα μέρη ίνε φυσικά κε Σκαντζόχερι κε Χελόνες
 (ίνε κε στον κίπο-μυ), μα ι καλίτερι, ι εκσιπνότερι απ' αφ-
 τός—ι παλιί Σκαντζόχερι κε ι Χελόνες, πυ ίνε σκεπαζμένι με
 λέπια, σαν τις κυκυνάρες τυ έλατω, εκίνι, πυ στως παλιός
 κερός ζώσανε στις θολές ακροποταμιές τυ Αραζόνιου,—εκίνι
 πάντα ονομάζοντε Θορακοφόρι, επιδί ίνε τέτι εκσιπνι.

Τί άλλο θέλεις, αγαπιτό-μυ πεδάκι; Όλα έγιναν θαυμά-
 ρια, δεν ίνε αλίθια;

Κι μακριά στον Αραζόνιο
 Δεν επίγα εγώ ποτές.
 Μόνο ο «Δον» κ' ι «Μαγδαλίνα»,
 Τα θαπόρια-μας, πυ λες,—
 Μόνο ο «Δον» κ' ι «Μαγδαλίνα»
 Πάν' σ' εκίνες τις αχτές.
 Απ' το Λίβερπουλ νά θγένουν
 Κάθε πέρπτι το προί
 Τα θαπόρια κε πιγένουν
 Ήσια στην Αμερική,
 Πλέυνε στι Βραζιλία,
 Βραζιλία,
 Βραζιλία.
 Να θρεθό στι Βραζιλία
 Θέλο εκί στι μακρινί!
 'Δο στα θορινά-μας δάσι
 Δε θα θρίτε ρις ποτές

Μακρούραδος γιαγιάς
Κε χελόνες θοριχτές.
Στι ζεστί όμος Βραζιλία,
Βραζιλία εκί μακριά,
'Τν' μεγάλη αφθονία
Απ' ανίκυστα θεριά.
Αραγε τι Βραζιλία,
Βραζιλία,
Βραζιλία,
Θα τι δο τι Βραζιλία,
Πριν με θρυν τα γιρατιά;

ΓΙΑΤΙ Η ΝΚΑΜΙΛΑ ΕΧΙ ΚΑΜΠΥΡΑ

Νά ένα παραμίθι ακόρα, κε θέλο να διγιθό σ' αφτό, γιατί η Νκαμίλα έχι τόσο μεγάλη καμπύρα στι ράχι-τις.

Στα πρότα-πρότα χρόνια, στον παλιό-παλιό κερό, όλι η γι ήταν ολοκένυργι, μόλις ίχε φτιαστί. Τα ζόα εφτίς απ' τις πρότες μέρες αρχίσανε να ιπιρετόνε τον 'Ανθρωπο. Μα στι Φοβερά Πλιχτικί 'Εριμο ζύσε η Φοβερά-Πλιχτικί Νκαμίλα, πυ ότε καν σκεφτότανε να δυλέψει. 'Ετρογε κσιρά ανκάθια, σκλιρά κλαδιά, πυρνάρια κε φλύδες δέντρον, κε δεν ίθελε με κανένα τρόπο να δυλέψει,—ίτανε τέτια ασινίδιτι, οκνιρί, τερπέλα! Κι' ότι κι' αν τις λέγατε, όλο κι' απάντυσε:

—Κμπρ!

Μονάχα Κμπρ—κι' άλο τίποτα.

Να μια φορά, τι Δεφτέρα το προί, ίρθε σ' αφτίνα το 'Αλογο. Στι ράχι-τυ το 'Αλογο ίχε σέλα, στα δόντια χαλινάρι.

—Νκαμίλα, ο Νκαμίλα!—τις ίπε.—Πίγενε στον 'Ανθρωπο κι' αρχίνα να τρέχis με τροχ, όπος τρέχουμε εμís.

—Κμπρ!—απάντυσε η Νκαμίλα, κε το 'Αλογο πίγε στο 'Ανθρωπο κε τυ τα ίπε' όλα.

Δεν πέρασε πολύ ίστερα απ' αυτό κ' ήρθε στην Νκαμίλα ο Σκίλος. Στο στόμα-του ήχε ένα κσίλο. Ήρθε κε ήπει:

—Νκαμίλα, ο, Νκαμίλα, πήγενε στον 'Ανθρωπο, μάθε να κινιάς κε να το φέρνεις, όπως κινιάμε κε το φέρνουμε εμείς.

—Κμπρ!—απάντισε ι Νκαμίλα, κι' ο Σκίλος πήγε στον 'Ανθρωπο κε το τα ήπε όλα.

Δεν πέρασε πολύ ίστερα απ' αυτό κ' ήρθε στη Νκαμίλα το Βόδι. Στο λαιμό-του το Βόδι ήχε ζιγό. Ήπει:

—Νκαμίλα, ο, Νκαμίλα, πήγενε στον 'Ανθρωπο κι' όργονε τι γι, όπως τιν οργόνουμε εμείς.

—Κμπρ!—απάντισε ι Νκαμίλα, κε το Βόδι πήγε στον 'Ανθρωπο κε το τα ήπε όλα.

Το βράδι ο άνθρωπος προσκάλεσε το 'Αλογο, το Σκίλο κε το Βόδι κε ήπει:

—'Αλογο, Σκίλε κε Βόδι, σας λιπόμε πολύ (ο κόσμος δα ήταν ακόμα ολοκένυργος!), μα το θεριό, που φονάζει στην 'Εριμο Κμπρ, δεν ήνε ικανό για καμιά δουλιά, γιατί αλιότικα προ πολύ θα ερχότανε να μ' έβρισκε. Ας πάνα ζι στην 'Εριμό-του, δε θα το πιράκσο, μα εσείς θ' αναν-καστίτε να δουλέθετε διο φορές παραπάνο—κε για τον εαυτό-σας κε για κίνο.

Τότε το 'Αλογο, ο Σκίλος κε το Βόδι θιρόσανε, πο-λί (ο κόσμος δα ήταν ακόμα ολοκένυργος!). Πήγανε, στην πιο μακρινή άκρι τις Ερίμο κι' αρχίσανε να ζιζιτώνε φονα-χτά, τί να κάνουνε, κε γαβγίζανε, κε χλιμιντρίζανε, κε μυνκρίζανε. Τυς είρωσε ι Νκαμίλα—ι ασινίδιτι οκνιρί κε

τερπέλα!—κε μασόντας τερπέλικά κσερό χορτάρι, άρχισε να τυς κοροιδέβι. Ίστερα ίπε—«Κρ.πρ», κε έφίγε.

Δίπλα στο δρόμο έτρεχε μέσα σ' ένα σίνεφο स्कόνι ο Δζίνι, ο Κιρίαρχος Όλον τον Ερίμον. Σταμάτιζε να κυθεντιάσι με το Άλογο, το Σκίλο κε το Βόδι.

— Κιρίαρχε Όλον τον Ερίμον!—ίπε το Άλογο.— Πιός έχι το δικέορα να χασομεράι, όταν ο κόζμος ίνε τόσο νέος κ' έχι ακόμα τόσι πολί δυλιά;

— Κανένας,—απάντιζε ο Δζίνι.

131
— Μα νά,—ίπε το 'Αλογο,—στι Φοβερά-Πλιχτικί
τιν 'Εριμό-συ ζι ένα Φοβερά-Πλιχτικό θεριό, με μακρί
λεμό, με μακριά ποδάρια, πυ απ' το προί ακόμα, απ' τι
Δεφτέρα, ύτε καν σκέφτικε να πιάσι δουλιά. Δε θέλι να
τρέχι με τροκ—με κανένα τρόπο.

— Φω!—σφίρικσε ο Δζίνι.—Μα αφτί ίνε ι Νκαρί-
λα-μυ, ορκίζυμε στο χρισάφι τον Αραβικόν ερίμον! Κε τί
λεί;

— Λεί μονάχα μια λέκσι:—Κμπρ,—ίπε ο Σκίλος.—
Κμπρ—κε τίποτα άλλο. Κε δε θέλι ύτε να κινιγái, ύτε
να κυθαλάι.

— Κε τί άλλο λεί;—ροτισε ο Δζίνι.

— Τίποτα άλλο, μονάχα Κμπρ, κε δε θέλι να οργό-
νι,—απάντισε το Βόδι.

— Πολί καλά!—φόνακσε ο Δζίνι.—Περιμένετε ένα
λεφτό, τόρα τυ δίχνο εγό το Κμπρ.

Τιλίχτικε μέσα στι σκηνένια τσιράδα-τυ κ' έτρεκσε στιν
'Εριμο. Εχί ίβρε τι Νκαρίλα. Αφτί στεκότανε κε καμάρο-
νε τ' αντικαθρέφτιζμά-τις μέσα σ' ένα λασπόθαλτο—ι ασι-
νίδιτι οκνιρί κε τερπέλα.

— Πανύργε μακροπόδαρε φίλε-μυ,—ίπε ο Δζίνι.—
'Ακουσα, ότι δε θέλεις να δουλέβεις στον κενύριο, τον ολοκέ-
νυργο κόζμο-μας. Τί σιμένι αφτό;

— Κμπρ!—απάντισε ι Νκαρίλα.

Ο Δζίνι έκατσε στον άμο κε, ακυμπόντας το πιγόνι
στο χέρι, άρχισε να κάνι μάγια, κ' ι Νκαρίλα στεκότανε

1924
κε, σα να μι σινέβενε τίποτα, καμάρονε τ' αντικαθρέφτι-
ζμά-τις στο λασπόδαλτο

— Το άλογο, το Βόδι κι' ο Σκύλος δουλέβανε απ' το
προί ακόμα, απ' τι Δεφτέρα, κε δουλέψανε παραπάνο απ'
ότι έπρεπε, επιδι ίσε τέτια ασινίδιτι οκνιρί κε τερπέλα,—
ίπε ο Δζίνι.

Κε κσανακώρπιζε το χέρι στο πιγόνι κ' εκσαχολυθύζε
να κάνι μάγια—Κρ.πρ!—ίπε ι Νκαρίλα.

— Κε πός δεν τι θαριέζε τι λέκσι αφτί; Πόσες φο-
ρές ίνε, πυ τιν επαναλαθένις; Ασινίδιτι οκνιρί κε τερπέλα,
εγό θέλο να δουλέβις.

— Κρ.πρ!—επανάλαβε ι Νκαρίλα.—Κε κσάφνι ι ρά-
χι-τις, πυ τόσο τιν καμάρονε άρχισε να τις πρίζετε, κε
πριζότανε, κε πριζότανε, κε πρίστηκε, οσότυ δεν τις φύς-
κοσε μια κοτζάρ σκληρί καρπούρα.

— Καμάροσέ-τιν!—ίπε ο Δζίνι.—Αφτό ίνε ακριβός
εκίνο το Κρ.πρ, πυ όλο κε λες. Συ φίτροσε, γιατί ίσε
ασινίδιτι οκνιρί κε τερπέλα. Ι δουλιά άρχισε απ' τι Δεφτέ-
ρα, σίμερα ίνε Πέρπτι. κ' εσί ος τόρα ακόμα δεν έπιασες
δουλιά. Μα τόρα θ' αρχίσις να δουλέβις!

— Πός θα δουλέβο, μια κ' έχο κοτζάρ Κρ.πρ;—
ρότισε ι Νκαρίλα.

— Αφτό ίνε για τιμορία-συ!—απάντισε ο Δζίνι.—
Για το ότι χασομέριζες τρία μερόνιχτα. Τόρα όμος μπορίς
να δουλέψις τρις μέρες δίχως κανένα φαί, γιατί θα τρος
τιν ίδια-συ τιν Κρ.πρ. Ζήσες δα τρις μέρες μόνο με το
Κρ.πρ. 'Ιστερα απ' αφτό ελπίζο, ότι δε θα κάθεσε να

λες, πως δε φροντίζο για σένα. Κε τόρα φύγε απ' τιν
Εριμο, πήγενε στο 'Αλογο, το Σχίλο κε το Βόδι κε, πρό-
σεχε, να φέρεσε όπος πρέπι.

Κε πήγε ι Νκαμίλα με τιν καρπόρα-τις στο 'Αλογο,
το Σχίλο κε το Βόδι. Κι' ος τα τόρα κυθαλάι στι ράχι-
τις τιν καρπόρα-τις (δε λέμε πια Κμπρ, λέμε καρπόρα,

για να μιν προζβάλουμε τι Νκαμίλα), κι' ος τα τόρα δεν
μπορί να τις κερδίζι τις τρις εκίνες μέρες, πυ χασομέριζε
στιν αρχί, όταν ι γι, ήτανε κενύρια, κι' ος τα τόρα δεν
μπορί να μάθι, πός πρέπει να φέρετε.

Μια νκαμίλα

Ασχιμορύρα

Να περνάι με τιν καμπύρα,

Μα καμπύρα πιο χοντρί,

'Ασκιμι, στραβί, λερί

'Εχουμε κ' εγώ κ' εσί.

'Οπιος

Φέβγι απ' τι δουλιά

Κ' ίνε όλος τερπελιά

Μια καμπύρα μαλιαρί,

'Αγαρμπι, άσκιμι, χοντρί

Θα κερδίζι κε λερί.

Μεσιμέρι

Νά κσιπνάμε

Κε τερπέλικα θοράμε.

Απ' το στρόμα;—Πο-πο-πό!

Μα γιατί να σικοθό;

Με φοβίζι το νερό.

Μίπος θες

Απ' τι ντροπί-συ

Τιν καμπύρα τι λερί-συ

Να τιν κρίψεις τι στραβί,

131
Τιν καμπόρα τι χοντρί,
Ἀσκιμι κε μαλιαρί;
Να συ ὁόσο
Σιρβυλί—
Σκυλαρίκι νᾶν' στ' αφτί:
Να σικόνεσε προί.
Αν εργάζεσε πολί,
Θᾶχis διναστό κορμί.

Ο αγέρας,
Ι δουλιά,
Πίνα, ζέστες—όλα αφτά
Θα συ σιάκουν τι λερί,
Τιν καμπόρα τι χοντρί
Ἀγαρμπι κε μαλιαρί.

ΓΙΑΤΙ Ι ΦΑΛΕΝΑ ΕΧΙ ΤΕΤΙΟ ΚΑΤΑΠΙΟΝΑ

Αφτό σινέδινε πολλά χρόνια πριν, αγαπιτό-μου πεδάκι. Ζύσε τότε μια Φάλενα. Κολιμπόζε στι θάλασα κ' έτρογε ψάρια. Έτρογε κε κιπρίνους, κε πέρκες, κε μυρώνες, κε μερσίνες, κε ρένκες, κε τις θύτρες τις ρένκας, κι' ασπρόψαρα, κε τις αδερφίτρες τον ασπρόψαρον, κε το ζβέλτο γλιγοροκίνιτο, φιδολίγιστο χέλι. Ότι ψάρι έβρισκε κε τ'έτρογε. Άνιγε το στόμα-τις, αρ—κε τέλιωσε!

Έτσι πυ ς' όλι τι θάλασα έμινε στο τέλος μονάχα ένα Ψαράκι, κ' εκίνο ι μικρούλα—φικίδα. Αφτό το ψαράκι ίτανε πονιρό. Κολιμπόζε πλάι-πλάι με τι Φάλενα, σιρά στο δεκσί τ' αφτί-τις, για να μιν μπορέσι ι Φάλενα να το καταπιί. Μ' αφτό μονάχα κε γλίτونه. Μα νά ι Φάλενα σικόθηκε απάνο στην υρά-τις κε ίπε:

— Πινό!

Κε το μικρό πονιρό Ψαράκι τις ίπε με ψιλί πονιρί φονίτσα:

— Δε δοκίμασες μίπος καριά φορά άνθρωπο, το μεγαλόψιχο αφτό θι-λα-στι-κό;

— Όχι, — απάντισε ι Φάλενα. — Κε τί νοστιμάδα έχι;

—Ίνε πολί νόστιμος,—ίπε το Πσαράκι.—Μόνο έχι λίγα
ανκάθια.

— Φέρε-μυ λιπόν εδό πεντέκσι,—ίπε ι Φάλενα, κ'
έτσι χτίπιζε τα νερά με τιν υρά-τις, πυ όλι ι θάλασα σκε-
πάστηκε μ'αφρύς.

— Συ φτάνι κ' ένας!—ίπε το Πσαράκι.—Προχόρα
προς τις πενίντα μίρες θόριυ γεογραφικό πλάτυς κε προς
τις σαράντα μίρες διτικό μίκυς, κε θα δις στι μέσι τις θά-
λασας μια σχεδιά. Πάνο στι σχεδιά κάθετε ένας Νάφτις.
Το καράβι-τυ θύλιακζε. Τα μόνα ρύχα, πυ έχι απάνο-τυ
ίνε ένα μαbí λινό παντελόνι κε τιράντες (μιν κσεχνάς τις
τιράντες αφτές, πεδάκι-μυ!), κ'ένα κινιγετικό μαχέρι. Μα
πρέπι να στο πο ανιχτά, ότι ο άνθρωπος αφτός ίνε πολί
έκσιπνος κε παλικαράς.

Ι Φάλενα έτρεκζε μ'όλα-τις τα δυνατά. Κολίμπιζε, κο-
λίμπιζε κ'έφταζε όπυ έπρεπε: στις σαράντα μίρες διτικό
γεογραφικό μίκυς κε πενίντα μίρες θόριυ πλάτυς. Κιτάζι,
κε με τα σιστά: στι μέσι τις θάλασας ίνε ι σχεδιά, πάνο
στι σχεδιά—ο Νάφτις κι' άλος κανένας. Ο Νάφτις φορί
μαbí λινό παντελόνι με τιράντες (πρόσεχε, πεδάκι-μυ, μιν
κσεχνάς τις τιράντες!), κε σтин πάντα έχι στι μέσι-τυ ένα
κινιγετικό μαχέρι. Κάθετε ο Νάφτις πάνο στι σχεδιά κε
κρέμαζε τα πόδια-τυ στο νερό. (Ι μαρά-τυ τον επέτρεψε
να κυνάι τα γιμνά-τυ πόδια στο νερό, αλιότικα δε θα τα
κυνόζε, γιατί ίτανε πολί έκσιπνος κε παλικαράς).

Το στόμα τις Φάλενας ανιγότανε όλο κε πιο πολί,
πιο πολί, πιο πολί κι'άνικζε ος τιν υρά-τις. Ι Φάλενα

κατάπιε κε το Νάφτι, κε τι σχεδιά-τω, κε το ραβί λινό παντελόνι-τω, κε τις τιράντες (μιν κσεχνάς παρακαλό τις τιράντες, πεδάκι-μυ!), ακόρα κε το κινιγετικό μαχέρι. 'Όλα νκρεμιστίκανε στο ζεστότσικο κε σκοτινό εκίνο κελάρι, πυ ονομάζετε στομάχι τις Φάλενας. Ι Φάλενα άγλιπσε τα χίλια-τις—νά έτσι!—κε στριφογίρισε τρις φορές πάνο στην υρά-τις.

Μα μόλις ο Νάφτις, πυ ήταν πολί εκσιπνος κε πα-λικαράς, θρέθηκε στο ζεστότσικο κε σκοτινό εκίνο κελάρι, πυ ονομάζετε στομάχι τις Φάλενας, άρχισε να κυτρυθαλάι, να κλοτσάι, να δανικάι, να χοροπιδάι να χτιπάι, να κοπανίζι, να θροντοχτιπάι, να ποδοπατάι, να κροταλάι, να κυδυνίζι, κε ε' ένα τέτιο ακατάλιλο μέρος να χορέβι το πλιάτσικο, όστε ι Φάλενα εστάνθηκε τον εαφτό-τις όλος διόλυ άσχιμα. (Πι-στέβο να μιν κσέχασες τις τιράντες;)

Κε ίπε στο μικρό Πσαράκι:

— Δεν ίνε για το στομάχι-μυ ο άνθρωπος, δεν ίνε τυ γύστου-μυ. Μ' έπιασε λόκσινκας απ' αφτόνα τί να κάνο;

— Ε, τυ λέμε τότε να νκρεμιστί εκσο—τις σιμβύλε-πσε το πονιρό Πσαράκι.

Ι Φάλενα φόνακσε μέσα στο ίδιο-τις το στόμα:

— Ε, εσί, έβγα! Κε, πρόσεχε, να φέρεςε καθός πρέπι. Για σένα κε μόνο μ' έπιασε λόκσινκας.

— 'Όχι δα!—ίπε ο Νάφτις.—Για μένα κ'εδό καλά ίνε! Νά, αν με πας στην ακρογιαλιά τις πατρίδας-μυ, στις

άσπρες ακτές τις Ανκλίας, τότε ίσως να το σκεφτό, αν πρέπει να βγο ίτε να μίνω.

Κε χτίπιζε πιο δυνατά με τα πόδια-τυ.

— Τίποτα δε γίνετε, φέρ' τονα στο μέρος-τυ, —ίπε το πονιρό Ήσαράκι στι Φάλενα.—Σϋλεγα δα, ότι ίνε πολί έχσιπνος κε παλικαράς.

Ι Φάλενα ιπάκυσε κε κσεκίνισε. Κολιμπύσε, κε κολιμπύσε, κε κολιμπύσε δουλέβοντας ς'όλο το δρόμο με την υρά κε τα διό κολιμπιτικά φτερίγιά-τις, αν κε πάρα πολί την πέραζε ο λόκσινκας.

Επιτέλως φανίκανε από μακριά ι άσπρες ακτές τις Ανκλίας. Ι Φάλενα έφτασε ίσια στην ακρογιαλιά κι' άρχισε ν' ανίγι το στόμα-τις—όλο κε πιο πολί, κε πιο πολί, κε πιο πολί κε πιο πολί—κε ίπε στον "Ανθρωπο:

— "Ινε κερός να βγισ. Εδó θ'αλάκσις καράβι. Ι πιο κοντινί σταθμί ίνε: Βέντζεστερ, Ασυελότ, Νασύα, Κινί κε Φίτζμπυρο.

Μόλις ίπε: Φιτζ!—κι' ο Νάφτις πίδισε έκσο απ'το στόμα-τις. Ο Νάφτις αφτός κι'αλίθια ίτανε πολί έχσιπνος κε παλικαράς. "Όταν καθότανε στιν κιλιά τις Φάλενας, δεν έχανε τον κερó-τυ στα κωτορύ: έσκιζε με το μαχέρι τι σχεδία-τυ ςε πσιλές σκίζες, τις έβαλε σταβροτά κε τις καλόδεσε με τις τιράντες (κατάλαβες τόρα, γιατί δεν έπρεπε να κσεχάσις τις τιράντες!) κ' έτσι έφτιακσε μια σκάρα, πυ έφρακσε το λερό τις Φάλενας. "Όταν το έκανε αφτό, ίπε κάτι μαγικά λόγια. Τα λόγια αφτά εσί δεν τα έχις ακύσι κε με μεγάλη εφχαρίστισι θα ςυ τα πό. "Ιπε:

Τις Φάλενας τον καταπιόνα
Με σκάρα τον εκλίδοσα εόνια.

Με τα λόγια αφτά πίδισε έκσο στην ακρογιαλιά στα
μικρά χαλίχ'ια κε προχόρισε στ'ι μαρά-τυ, πυ τυ επέτρε-
πε να περπατάι στο νερό κσιπόλιτος. Ίστερα παντρέφτικε
κε ίτανε πολί εφτιχιζμένος. Κ' ι Φάλενα επίσης παντρέφτικε
κ' ίτανε κι' αφτί πολί εφτιχιζμένι. Μα απ' την ημέρα
αφτί έμινε για πάντα στον καταπιόνα-τις ι σκάρα, πυ δεν
μπορούσε ότε να τιν καταπιύ, ότε να τι φτίσι έκσο. Ι σκάρ-
ρα αφτί ίτανε ι ετία πυ πέφτανε στο λεμό-τις μόνο μι-

134
κρύτσικα ψαράκια. Νά γιατί στην εποχή-μας ι Φάλενες
δεν καταπίνουνε πια ανθρώπους. Δεν καταπίνουνε ακόμα κε
τα μικρά αγοράκια, κε τα μικρά κοριτσάκια.

Κε το πονιρό. Ψαράκι έφτιγε κε πήγε κε κρίφτηκε
στο βάλτο ίσια κάτω απ'το κατόφλι το Ισιμερινό. Νόμιζε,
ότι ι Φάλενα θίμοσε κε φοβότανε να τις φανί στα
μάτια.

Ο Νάφτις πήρε μαζί-του 'το κινιγετικό-του μαχέρι. Το
μαδί λινό παντελόνι το φορούσε όπως κε πριν, όταν περ-
πατούσε πάνω στα χαλίκια τις ακρογιαλιάς. Μα τις τιράντες
δεν τις φορούσε πια. Μίνανε στο λερό τις Φάλενας. Μ'
αφτές ήτανε δεμένες ι σκίζες, με τις οποίες έφτιαχσε. ο
Νάφτις τι σκάρα. Κε όλα τέλεισαν. Τέλειωσε κε το παρα-
μήθι.

Αν στα τζάρια τις καμπίνες
'Ιν' σκοτάδι τρομερό
Κε το χίμα ος το φυγάρο
Ανεβένι φοβερό,
Κε ι πρίμι
Κε ι πλόρι
'Ολο κε χοροπιδόν
Κε ι νάφτες πα στα πόδια
Να σταθύνε δεν μπορούν,—
Αν δε ντίθικε ακόμα
Το πεδάκι το μικρό
Κ' ι νταντά-του, ι καιμένι,

Ἔχει σήμερα καιρό,
Κ' ἔμαρά-το το κεφάλι
Ἀπ' τον πόνο το κρατί,
Κε κανέννας ὅτε τρῶι,
Ἦτε πίνι κι' ομιλί—
Τότε θε να καταλάβεις,
Τί θα πι φισά Βοριάς.
Τί σιμένυνε τα λόγια:
Ἄγριος, δυνατός Βοριάς!

Ι ΓΑΤΑ ΠΥ ΓΙΡΙΖΕ, ΟΠΥ ΤΙΣ ΚΑΤΕΒΕΝΕ

'Ακουσε, αγαπιτό-μυ πεδάκι, άκουσε, πρόσεχε, κατάλαβε, γιατί αφτό σινέθηκε, γιατί αφτό έγινε, γιατί αφτό ήτανε τον παλιό ακόρα εκίνο κερό, οπόταν τα Σπιτίσια Ζόα ήτανε Ζόα 'Αγρια.

Ο Σκύλος ήτανε άγριος, κε το 'Αλογο ήτανε άγριο, κ' ι Αγελάδα ήτανε άγρια, κε το Πρόβατο ήτανε άγριο, κε όλα αφτά ήτανε άγρια-άγρια κι' άγρια τριγυρίζανε μέσα στα Ιγρά κε 'Αγρια Δάσι.

Μα απ' όλα πιο άγρια ήτανε ι 'Αγρια Γάτα,—αφτί πήγενε, όπυ τις κατέβενε κε γιρνύσε μοναχί-τις.

Ο 'Ανθρωπος φυσικά ήτανε κι' αφτός άγριος, φοβερά άγριος, τρομερά άγριος. Κε καμιά φορά δε θα εκσιμερονότανε, αν δεν ήτανε ι Γινέκα. Αφτί τυ δίλοσε,—στιν πρότι κιόλας σινάντι-σί-τυς,— ότι δεν τις αρέσι ι αγριότιτά-τυ. Τυ ίβρε γλίγορα για κατιχία μια βολική, κσερί Σπιλιά, γιατί να κημάτε κανέννας σε σπιλιά ήτανε πολύ-πολύ καλίτερο, παρά να κηλιέτε απάνο σε μια στίθα ιγρά φίλα έχσο στο ίπεθρο. 'Εστροσε το πάτομα με καθαρότσικο άμο κι' άναπσε στο βάθος τις σπιλιάς μια θαυμάσια πηρά.

'Ιστερα κρέμασε στιν ίσοδο τις σπιλιάς ένα τομάρι. 'Αγριω

Αλογο με την υρά προς τα κάτω κ' έπε στον 'Αντρα:

— Σκούπιζε τα πόδια-συ, αγαπιτέ, όταν θα μπένις: τώρα έχουμε, θλέπις, νικοχιριό.

Τι βραδιά αφτί, αγαπιτό-μυ πεδάκι, φάγανε στο δίπνο-
 τυς άγριο πρόβατο, τσιγαριζμένο πάνο στις πιρομένες πέ-
 τρες κε μαγειρεμένο μ' άγριο σκόρδο κι' άγριο πιπέρι.
 'Ιστερα φάγανε άγρια πάπια, παραγεμιζέμενι μ' άγριο ρίζι,
 άγρια χόρτα κι' άγρια μίλα, ίστερα φάγανε χόντρυς άγριον
 βοδιόν' ίστερα άγρια θίσινια κι' άγρια ρόδια. 'Ιστερα ο
 'Αντρας, πολύ εφτιχιζέμενος, πίγε κε κιρίθικε δίπλα στη φο-
 τιά, κ' ι Γινέκα έκατσε να κάνι μάγια: κσέπλεκσε τα μαλιά-
 τες, πήρε μια προβατίσια ομοπλάτι, πολύ πλακοτί κε ίσια,
 κε κάρφωσε τα μάτια κ' εκσέταζε τα χορίζματα κε τις
 γραμές-τες. 'Ιστερα έρικσε κσίλα στη φωτιά κι' άρχισε να
 τραγουδάι. Αφτί ίτανε ι πρότι Μαγία στον κόσμο, το πρώτο
 Μαγικό Τραγύδι.

Κε μαζεφτίκανε στο Ιγρό κε 'Αγοιο Δάσος όλα τα
 'Αγρια Θεριά. Ανακατοθίκανε όλας' ένα κοπάδι κε, κιτάζον-
 τας το φος τις φωτιάς, δεν κσέρανε, τί ίνε αφτό.

Μα νά χτίπιζε το άγριο ποδάρι-τυ το 'Αγριο 'Αλογο
 κε άγρια ίπε:

—Ο Φίλι-μυ! Ο Εχτρί-μυ! το νιόθι ι καρδιά-μυ: για
 καλό δεν ανάψανε ο 'Αντρας κ' ι Γινέκα μέσα στη με-
 γάλι Σπιλιά τι μεγάλη φωτιά. 'Οχι, αφτό δε θα θγι σε
 καλό-μας!

Ο άγριος Σκίλος σίχωσε την άγρια μίτι-τυ, μιρίστηκε,
 τί ίδως μιρυδιά έχι το πρόβιο πσιτό, κι' άγρια ίπε:

—Θα πάο, θα κιτάκσο ν' ίστερα θα ρας το δυγιθό. Μυ φένετε, πως δεν ίνε κε τόσο άσχιμα εκί. Γάτα, πάμε μαζί-μυ!

—'Οχι δα,—απάντισε ι Γάτα.—Εγώ, ι Γάτα, πιγένε-νο, όπου μυ κατεbí κε γιρίζο μοναχί-μυ.

—Ε, τότε δεν κάνεις για σίντροφός-μυ,—ίπε ο 'Αγριος Σκίλος κ' έτρεκσε τριποδίζοντας στι Σπιλιά. Μα δεν έκανε ακόμα ύτε δέκα θίρατα κ' ι γάτα σκέφτηκε; «Εγώ, ι Γάτα, πιγένενο, όπου μυ κατεbí κε γιρίζο μονάχι-μυ. Γιατί να μιν πάγο εκί κε να μιν κιτάκσο τί τρέχι; Θα πάγο δα με τι δικιά-μυ τι θέλεις».

Κ' έτρεκσε σιγανύτσικα πίσο απ' το Σκίλο, πατόντας μαλακά κε τριφερά κε σκαρφάλοσε σε τέτιο μέρος, απ' όπου τ' άκουε απολίτος όλα.

'Όταν ο 'Αγριος Σκίλος έφτασε στι 'Σπιλιά, σίκοσε με τιν άγρια μίτι-τυ το αλογίσιο τομάρι κι' άρχισε να πέρνι αχόρταγα τι μιρυδιά τυ πρόβιυ πσιτύ, κ' ι Γινέκα, πύκανε μάγια με το στύδι, άκουσε το θρούϊζμα κε ίπε, γελόντας:

—Νά ίρθε πια ο πρότος. Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' τ' 'Αγριο Δάσος, τί θέλεις εδó;

Κι' απάντισε ο άγριος, Σκίλος λέγοντας:

—Πες-μυ, ο Εχτρέ-μυ, Γινέκα τυ Εχτρό-μυ, τί μιρίζι τόσο όμορφα μέσα ς' αφτά τα 'Αγρια Δάσι;

Κ' έσκιπσε ι Γινέκα, κε σίκοσε από κάτω ένα στύδι, κε το πέτακσε στον 'Αγριο Σκίλο, λέγοντας:

—Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' το Αγριο Δάσος, δοχίμασε, ροκάνισε αφτό το στύδι.

Πῆρε ὁ Ἀγριὸς Σκύλος τὸ στύδι αὐτό στ' ἀγριά-τὸ δόν-
τιά, κι' ἀποδίχτηκε, ὅτι ἴτανε νοστιμότερο ἀπ' ὅλα, ὅσα ρο-
κάνιζε ὡς τότε, καὶ ἔπε:

— ἸΑκουσε, ὁ Εἰσπρέ μου, Γινέκα τὸ Εἰσπρό-μου, — πέτα-
κτέ-μου πιο γλίγορα ἀκόμα ἓνα τέτιο στύδι.

Καὶ τὸ ἀπάντισε ἡ Γινέκα, λέγοντας:

— Εἰς, 'Αγριο Πλάζμα, ἀπ' τ' 'Αγριο Δάσος, πῆγνε,
δοίθιζε τὸν 'Αντρα-μου νὰ κινιγαί, φίλαγε τὴ Σπιλιά αὐτὲς τὶς
νύχτες, καὶ θὰ σο δόξω στύδια, ὅσα θὰ σο χρειάζουντε.

— Ἀχ, — ἔπε ἡ Γάτα, ἀκούοντας τὴν κυθέντα-τὴς. —

Πολί έκσιπνι Γινέκα ίνε αφτί, αν κε θέθεα εγό ίμε πιο
έκσιπνι από κίνι.

Ο 'Αγριος Σκίλος μπίκε στι Σπιλιά, έβαλε το κεφάλι-
του πάνο στα γόνατα τις Γινέκας κε ίπε:

— Ο Φίλε-μυ, Γινέκα τυ Φίλο-μυ, καλά. 'Ιμε έτι-
μος να βοιθίσο τον 'Αντρα-συ στο κινίγι, θα φιλάγο τις
νίχτες τι Σπιλιά-ζας.

— Αχ, — ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυθέντα-τους, — τί
κυτός Σκίλος ίνε αφτός!

Κ'έφιγε μακριά, περνόντας μέσα απ' τ' 'Αγριο Δάσος
κε κυνόντας άγρια τιν άγρια υρά-τις. Μα για όλα όσα ίδε,
δεν ίπε τίποτα σε κανένα.

'Αμα κσίπνισε ό 'Αντρας, ρότισε:

— Τί κάνι εδό ο 'Αγριος Σκίλος;

Κι' απάντισε ι Γινέκα, λέγοντας:

— Το όνομά-τυ δεν ίνε πια 'Αγριος Σκίλος, αλά
Πρότος Φίλος, κε θ'ανε εόνια φίλος-μας. 'Οταν θα πας
στο κινίγι, φόνακsé-τον μαζί-συ.

II.

Τιν άλι θραδιά ι Γινέκα έκοψε στα πλιμιροπότιστα
λιθάδια μια μεγάλη ανκαλιά χόρτα κε τ'άστροσε να κσεραθύν σιμά
στι φωτιά, κι'όταν ο σανός έβγαλε τέτια μιρυδιά, όπος έχι
το φρεσκοθεριζμένο χορτάρι, έκατσε στην ίσοδο τις Σπιλιάς,
έφτιακσε απ' το δέρμα τυ αλόγου χαλινάρι, κι' αφύ κάρφοσε
τα μάτια-τις στην προβατίσια ομοπλάτι—στο πλατί μεγάλο
στύδι, κσανάρχισε τα μάγια κε τραγύδισε το μαγικό τραγύδι.

Κε κσανά στο 'Αγριο Δάσος μαζεφτίκανε όλα τα 'Αγρια Θεριά κε, κιτάζοντας από μακριά τι φοτιά, λέγανε τί μπορούσε να πάθι ο 'Αγριος Σκύλος. Κε νά το 'Αγριο 'Αλογο χτίπιζε άγρια το άγριο ποδάρι-του κε ίπε:

— Θα πάγο, θα κατάκσο κ'ίστερα θα σας πο, γιατί δε γίρισε πίσο ο 'Αγριος Σκύλος. Γάτα, θέλεις — πάμε μαζί!

— 'Οχι, — απάντισε ι Γάτα, — εγώ, ι Γάτα, πιγένο όπου θέλο, κε γιρίζο μοναχί-μυ. Πίγενε μόνος.

Μα το σαστό ίνε, ότι πίγε σιγανότσικα κε κριφά πίσο απ'το 'Αγριο 'Αλογο, πατόντας μαλακά κε τριφερά κε σκαρφάλησε σε τέτιο μέρος, απ'όπου τ'άκουε απολίτος όλα.

'Ακουσε ι Γινέκα το ποδοβολιτό τυ 'Αλόγου, ίδε, πός έρχετε τρεχάτο το 'Αγριο 'Αλογο, πός μπερδέβετε στι μακριά-του τι χέτι κε ίπε γελαστά:

— Νά κι' ο δέφτερος ίρθε εδό. Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ'το 'Αγριο Δάσος, τί θέλεις εδό;

Το 'Αγριο 'Αλογο απάντισε:

— Εσί, Εχτρέ-μυ, Γινέκα τυ Εχτρώ-μυ, απάντισέ-μυ γλίγορα, πυ ίνε ο 'Αγριος Σκύλος;

Ι Γινέκα γέλασε, σίκοσε από κάτω τιν προβατίσια ομοπλάτι, τιν κίτακσε κε ίπε:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ'το 'Αγριο Δάσος, δεν ίρθες εδό για το Σκύλο, μα για το σανό, γί'αφτό το καλό χορτάρι.

Το 'Αγριο 'Αλογο ανεβοκατέβασε τα πόδια-του κε, τινάζοντας τι χέτι, ίπε:

— Αφτό ίνε αλίθια, για δόσε-μυ σανό!

Ἡ Γινέκα απάντισε:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ'το 'Αγριο Δάσος, σκίπσε το άγριο κεφάλι-συ κε θάστα αφτό πυ θα συ φορέσο,— θάστα-το, εόνια μιν το θγάζις, κε τρις φορές τιν ιμέρα θα τρος αφτό το θαθμάσιο μισοδάτο χορτάρι.

— Αχ!—ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυθέντα-τους.
— Αφτί ι Γινέκα ίνε πολί έκσιπνι, μα δεν ίνε, θέθεα, πιο έκσιπνι από μένα.

Κε εσκιπσε το 'Αγριο 'Αλογο το άγριο κεφάλι-τυ, κ'ι Γινέκα πέρασε το χαλινάρι, πυ το ίχε πλέκσι μόλις πριν από λίγι όρα, κι' ανάσανε με τιν άγριά-τυ ανάσα ίσια στα πόδια τις Γινέκας κε ίπε:

— Ο, Αφέντρα-μυ, ο Γινεκα τυ Αφέντι-μυ, για το μισοδάτο αφτό χόρτο θα ίμε εόνια σκλάβος-συ.

— Αχ!—ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυθέντα-τους.
— Τί κυτό ίνε αφτό το καιμένο το 'Αλογο!

Κ' έτρεκσε πάλι στο 'Αγριο Δάσος, άγρια κυνόντας τιν άγρια υρά-τις. Μα για όλα όσα άκυσε, δεν ίπε τίποτα σε κανένα.

'Όταν ο Σκίλος κι' ο 'Αντρας γιρίσανε απ'το κινίγι, ο 'Αντρας ίπε:

— Μα τί κάνι εδό το 'Αγριο 'Αλογο;

Κ' ι Γινέκα απάντισε:

— Το όνομα-τυ δεν ίνε πια 'Αγριο 'Αλογο, μα ίνε Πρότος Ιπιρέτις, γιατί θα μας κυθαλαί εόνια από τόπο σε τόπο, όταν θα πας στο κινίγι, καθαλίκεπσέ-το ελέ-φτερα.

III.

Την αὐτὴν μέρα εἰσέφερε στὴ Σπιλιά ἡ Αγελάδα. Κι' αὐτὴ
ἐπίσης ἴτανε ἀγρία καὶ ἔπρεπε νὰ σιχόνῃ ἀπσιλὰ τὰ ἀγριο
κεφάλι-τις, γιὰ νὰ μὴν μπερδέβουντε τὰ ἀγρία κέρατά-τις
στ' ἀγρία δέντρα. Ἡ Γάτα πῆγε κρυφά ἀπὸ πίσω-τις καὶ
κρόφτικε κσανὰ ἐτσι, ὅπως καὶ πρὶν· καὶ ὅλα ἐγίναν
ἐτσι, ὅπως καὶ πρὶν· καὶ Ἡ Γάτα ἴπε τὰ ἴδια, ὅπως καὶ

πριν· κι' όταν ι 'Αγρια Αγελάδα, σαν αλακσιά με το χόρτο, ιποσχέθηκε στι Γινέκα το γάλα-τις, ι Γάτα έτρεξε στο 'Αγριο Δάσος κι' άγρια κόνισε τιν άγρια υρά-τις, πάλι σπαράλαχτα έτσι, όπως κε πριν. Κε για όλα όσα άκουσε, δεν ίπε τίποτα σε κανένα. Κι' όταν ο Σκύλος, ο 'Ανθρωπος κε το 'Αλογο γιρίσανε απ' το κινίγι, κι' ο 'Ανθρωπος ρότισε κσανά έτσι, όπος κε πριν, τί κάνι εδό ι 'Αγρια Αγελάδα,—ι Γινέκα απάντισε κσανά έτσι, όπος κε πριν:

— Τόρα το όνομά-τις δεν ίνε 'Αγρια Αγελάδα, μα ίνε τροφοδότρα Καλό Φαγιό. Θα μας δίνι εόνια άσπρο φρέσκο γάλα, -κ' ίμε έτιμι να τιν κιτάζο, ενόσο εσί κι' ο Πρότος Φίλος-μας κι' ο Πρότος Ιπιρέτις-μας θα βρίσκεστε στο κινίγι μέσα στο δάσος.

Το χάκυ περίμενε ι Γάτα υλάκερι μέρα να πάι κανένα ακόρα απ' τ' 'Αγρια Θεριά στι Σπιλιά: κανένας άλλος δεν ίρθε απ' το Ιγρό 'Αγριο Δάσος. 'Ετσι ι Γάτα άθελα αναν-κάστηκε να τριγυρίζι μοναχί-τις. Κε νά ίδε τι Γινέκα, πυ καθότανε κι' άρμεγε τιν Αγελάδα.

Κε ίδε στι Σπιλιά φος κε πήρε τι μιρουδιά τυ θαβμάσιω τυ άσπρυ φρέσκυ γάλατος. Κε ίπε στι Γινέκα:

— Εσί, Εχτρέ-ρυ, Γινέκα τυ Εχτρώ-ρυ, πές-ρυ: τί έκανες τιν Αγελάδα;

Ι Γινέκα γέλασε κε ίπε:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' το 'Αγριο Δάσος, πήγενε στο Δάσος με το καλό πυ λες! Δε χριάζουμε πια ότε

ιπιρέτες, ότε φίλος. Έπλεκσα τιν πλεκξύδα-μυ κ' έκριπσα πια το μαγικό στύδι.

Κ' ι 'Αγρια Γάτα απάντιζε:

— Εγώ δεν ίμε ότε φίλος κι' ότε ιπιρέτις. Εγώ, ι Γάτα, πιγένο όπου μυ κατεβί, γιρίζο μοναχί-μυ, κε νά μυ κατέβικε να μπο μέσα στι Σπιλιά.

Κ' ι Γινέκα τιν ρότιζε:

— Γιατί δεν ίρθες τιν πρότι βραδιά μαζί με τον Πρότο Φίλο;

Ι Γάτα Θίμοσε κε ίπε:

— Φένετε, ο 'Αγριος Σκίλος θα συ ίπε πια για μένα όσα ζέρνι ι σκύπα.

Ι Γινέκα απάντιζε με γέλιο:

— Εσί, ι Γάτα, γιρίζις μοναχί-συ, κε πιγένις όπου συ κατεβί. Μοναχί-συ λες, ότι δεν ίσε ότε ιπιρέτις κι' ότε φίλος. Φίγε λιπόν από δο μοναχί-συ, όπου συ κατεβί!

Ι Γάτα έκανε τι λιπιμένι κε ίπε:

— Δεν κάνι ρίπος, νάρχουμε καριά φορά μυσαφίριζα κε να ζεστένουμε στι ζεστή φωτιά; Κι' αλίθια, δε θα μυ δόσις καριά φορά να ρυφίξο άσπρο φρέσκο γάλα; Ίσε τόσο έκσιπνι, ίσε τόσο πεντάμορφι,—όχι, αν κε ίμε Γάτα, μα εσί δε θα φερθίς σκληρά μαζί-μυ.

Ι Γινέκα ίπε:

— Το κξέρο, ότι ίμε έκσιπνι, μα το ότι ίμυνα πεντάμορφι—δεν το ίκσερα. Έλα ας κάνουμε μια συμφονία. Κε μια φορά μονάχα αν τίχι να σε πενέσο, μπένε τότε λέφτερα στι Σπιλιά.

— Κι' αν με πενέσις διο φορές;—ρότισε ι Γάτα.

— Ε, αφτό δε θα γίνι,—ίπε ι Γινέκα,—μα αν τιχόν κε σιμθί, έρπα κε κάτσε δίπλα στι φωτιά.

— Κε τί θα δόσις, αν με πενέσις τρις φορές;—ρότισε ι Γάτα.

— Ε, αφτό δε θα γίνι,—ίπε ι Γινέκα, μα αν τιχόν κε σιμθί, νάρχεσε κε να πέρνις εόνια γάλα τρις φορές την ημέρα!

Ι Γάτα καμπύριασε τι ράχι-τις κε ίπε:

— Εσένα, Μπερντέ στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, κ' εσένα Φωτιά στο βάθος τις Σπιλιάς, κ' εσάς Κυρύπια με το Γάλα, πυ θρίσκεστε δίπλα στι φωτιά, εσάς πέρνο μαρτίρους, να θιμάστε τί ίπε ο Εχτρός-μυ, ι Γινέκα τυ Εχτρός-μυ!

Κε γίρισε κ' έφριγε στο 'Αγριο Δάσος, άγρια κυνόντας την άγρια υρά-τις.

Όταν γίρισε απ'το κινίγι τι βραδιά αφτί στι Σπιλιά ο Σκίλος, ο 'Αντρας κε το 'Αλογο, ι Γινέκα δεν τους ίπε, οτε λέκει για τι συμφονία-τις με τι Γάτα, γιατί φοβότανε, οτι αφτό δε θα τους αρέσι.

Ι Γάτα έφριγε μακριά-μακριά κε τόσο πολίν κερó κριότανε στο 'Αγριο Δάσος, πυ ι Γινέκα έπαψε πια κε να σκέφτετε γι'αφτίνα. Μονάχα ι Νιχτερίδα, πυ κρεμότανε με τα πόδια απάνο στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, ίκσερε πό κρίβετε ι Γάτα κε κάθε βράδι πετύσε στο μέρος αφτό κε έλεγε τις Γάτας όλα τα νέα.

Μια βραδιά πυ λες, πετάι στι Γάτα κε τις λεί:

— Στι Σπιλιά έχυνε Πεδάκι. Ίνε ολότελα μορό. Τέτιο ροδοκόκινο, χοντρό κε μικρυλάκι. Κε πολύ τις αρέσι τις Γινέκας.

— Θαβμάσια,—ίπε ι Γάτα,—μα τί αρέσι τυ Πεδιού;
— Όλα τα μαλακά κε τριφερά,—απάντισε ι νιχτερίδα
—Όταν πάι να πλαγιάσι, πέρνι στα χεράκια-τυ κάτι ζε-
στότσικο κε κιμάτε. Ίστερα τυ αρέσι να πέζυνε μαζί-τυ. Να
αφτά ίνε όλα πυ τυ αρέσυνε.

— Θαβμάσια,—ίπε ι Γάτα,—αν ίνε έτσι, τότε έφτα-
σε ι όρα-μυ.

Τιν άλι βραδιά πήγε μέσα απ' το 'Αγριο Δάσος κατά
τι σπιλιά κ' έκατσε σιμά-τις ος το προί. Το προί ι Σκίλος, ο Αν-
θρωπος κε το 'Αλογο πήγανε στο κινίγι κ' ι γινέκα κατα-
πιάστηκε στο μαγίρεμα. Το Πεδάκι έκλεε κε τιν εμπόδιζε
στι δουλιά-τις. Τ'όβγαλε έκσο απ' τι Σπιλιά κε τ'όδοκε πε-
τραδάκια να πέζι, μα αφτό δεν ισίχαζε.

Τότε ι Γάτα άπλωσε το χνυδοτό πόδι-τις κε χάιδεψε
το Πεδάκι στο μάγυλο κε γυργύρισε κε σιγομιαύρισε κι'
άρχισε να τρίβετε στο γονατάκι-τυ κε γαργάλιζε το πιγυ-
νάκι-τυ με τιν υρά-τις. Το πεδάκι γέλασε, κ' ι Γινέκα,
ακούοντας το γέλιο-τυ, χαμογέλασε.

Τότε ι Νιχτερίδα, πυ κρεμότανε με τα πόδια πάνο
στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, φόνακσε:

— Ο Κιρά-μυ, Γινέκα τυ Νικοκίρι-μυ, Μιτέρα τυ
Γω τυ Νικοκίρι! Απ' το 'Αγριο Δάσος ίρθε ένα 'Αγριο
Πλάζμα κε τί όμορφα πέζι με το Πεδάκι-συ!

— Εφχαριστό το 'Αγριο Πλάζμα,—ίπε ι Γινέκα, κσε-

λιγίζοντας τι ράχι-τις,—έχο τόσο πολί δουλιά, κε μῶκανε
μεγάλη εκδούλεψι.

Κε νά, αγαπιτό-μου πεδάκι, δεν πρόφτασε ακόμα να
το πι αφτό, κε τιν ίδια αφτί στιγμί, το ίδιο αφτό δεφτε-
ρόλεφτο—μπυχ, μπυχ!—πέφτι το αλογίσιο τομάρι, πυ
κρεμότανε με τιν υρά κάτω στην ίσοδο τις Σπιλιάς (θυμί-
θηκε το τομάρι, ότι ι Γινέκα ίχε με τι Γάτα συμφονία), κε
δεν πρόφτασε ι Γινέκα να το σικόσι, κ' ι Γάτα νά κάθε-
τε πια στι Σπιλιά, καλοστρόθηκε κε κάθετε.

— Εσί, Εχτρέ-μου, εσί, Γινέκα το Εχτρό-μου, εσί,
Μιτέρα το Εχτρό-μου,—ίπε ι Γάτα,—κίτακσε: εγώ εδó ίμε.
Με πένερες—κε νά ίμε εδó κε θα κάθουμε εόνια στι
Σπιλιά. Μα οστόσο να το θυμάσε: εγó, ι Γάτα, πιγένο,
όπου μυ κατεβί κε γιρίξο μοναχί-μου.

Ι Γινέκα θίμοσε πολί, μα δάνκαζε τι γλώσα-τις, έκατσε,
πίρε τι ρόκα κι' άρχισε να κλόθι.

Μα το Πεδάκι κσανάρχισε τα κλάρατα, γιατί ι Γάτα
τ' αφίκε μοναχó· κ' ι Γινέκα δεν μπορούσε να το ισιχάσι:
δερνότανε, χτιπύσε τα ποδαράκια-του κε μελάνιασε όλο απ'
τις φονές.

— Εσί, Εχτρέ-μου, εσί, Γινέκα το Εχτρό-μου, εσί,
Μιτέρα το Γου το Εχτρό-μου,—ίπε ι Γάτα,—άκουσε, τί θα συ ποί:
πάρε, κόπσε ένα κορατάκι κλοστί απ' εκείνι πυ κλόθις,
δέσε σ' αφτίνα τι ρόκα, κε θα συ φτιάκσο τέτια μάγια,
πυ εφτίς στι στιγμί το Πεδάκι θα γελάσι. κε θα γελάι
δυνατότερα, απ' ότι κλεί τώρα.

— Καλά,—ίπε ι Γινέκα,—εγó ολότελα πια έχασα

1924
το κεφάλι-μου. Μα να το θιμάσει: εφχαριστό δε θα συ πο.

Ἐδесе στὴν κλοστή το πῆλινο βαρίδι τις ρόκας κι' ἄρχισε νὰ το σέρνι στο πάτορα, κ' ἡ Γάτα ἔτρεχε κατόπι-
του, καὶ τ' ἄρπαζε, κ' ἔκανε κυτρυθάλες, καὶ το πετόσε
απάνο στὶ ράχι-τις, καὶ τῷπιανε με τὰ πισινὰ τὰ πόδια, κ'
ἐπίτιδες το ἄφινε, καὶ ἴστερα ἔτρεχε νὰ το πιάσι,—καὶ νὰ
το Πεδᾶκι γέλασε πιο δυνατότερα, ἀπ' ὅτι ἔκλεε· σερνότα-
νε πάνο στα τέσερα πίσο ἀπ' τὴ Γάτα, σ' ὅλὴ τὴ Σπιλιά,
καὶ διασκεδάζε, καὶ κσεκαρδιζότανε στα γέλια, ὅσπου κυρά-
στηκε καὶ κιμήθηκε μαζί με τὴ Γάτα, ἀνκαλιάζοντάς-τιν με
το χεράκι-του.

— Καὶ τώρα,—ἔπε ἡ Γάτα,—θα το τραγουῖσο ἓνα
τραγουδάκι, θα το νανυρίσο καμὴν ὅρα.

Κ' ἔτσι ὅπως ἄρχισε νὰ γυργυρίζι μιὰ δυνατά, μιὰ σι-
γανά, μιὰ σιγανά, μιὰ δυνατά,—το Πεδᾶκι κιμήθηκε βαθιά.
Ἡ Γινέκα κίταξε καὶ τὸς διο καὶ ἔπε με χαμόγελο:

— Νὰ αὐτό ἴνε θαυμάσιο! Ὅπως καὶ νᾶνε, μα ἴσε
ἐκσιπνι, Γάτα.

Δεν πρόφτασε νὰ τελιώσι το λόγο-τις—πφφφ!—ἓνας
καπνός ἀπ' τὴ Φοτιά γιόμισε καὶ εἶνερο τὴ Σπιλιά: ἡ Φο-
τιά, θιμήθηκε, ὅτι ἡ Γινέκα με τὴ Γάτα ἔχανε συμφονία, κι'
ὅταν σκορπίστηκε ὁ καπνός, τί ἔβλεπισ, ἡ Γάτα κάθετε δί-
πλα στὴ φοτιά, καλοστρόθηκε καὶ κάθετε.

— Εἰς, Εἰς, Εἰς, Γινέκα το Εἰς-μυ, εἰς, Μι-
τέρα το Εἰς-μυ,—ἔπε ἡ Γάτα,—κίταξε: εἰς ἡμε. Κσα-
νὰ με πένερες, καὶ νὰ ἡμε εἰς, σιμά στὴ ζεστή φοτιά καὶ δε
θα φέγο ἀπὸ δο ποτές. Μα ὁστόσο νὰ θιμάσει: ἐγὼ, ἡ Γά-

131
τα, πιγένο, όπο μυ κυτεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

Ι Γινέκα θίμοσε πολύ, κσέπλεκε τα μαλιά-τις, έρικσε κσίλα στυ φωτιά, πήρε το προβατίσιο στύδι κε πήγε κσανά να κάνι μάγια για να μιν τις κσεφίγι κε πενέσι για τρίτη φορά τι γάτα. Μα αφτί τι φορά, αγαπιτό-μυ πεδάκι, ι Γινέκα δεν τραγουδύσε, έκανε τα μάγια-τις σιοπιλά,—κε νά στυ Σπιλιά έγινε τέτια ισιχία, πυ ένα μικρότσικο Ποντικάκι θγίκε απ' τι γονιά, κι' άρχισε να τρέχι σιγά-σιγά στο πάτομα.

—Εσί, Εχτρέ-μυ, εσί Γινέκα τυ Εχτρώ-μυ, εσί, Μιτέρα τυ Γω τυ Εχτρώ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—εσί έκανες μάγια για να θγι το Ποντικάκι απ' τιν τρίπα-τυ;

— 'Αι, άι, άι! 'Οχι!—φόνακσε ι Γινέκα, τις έπεσε το στύδι κε πίδισε πάνο στο σκαμνί πυ θρισκότανε δίπλα στυ φωτιά, κε μάζεπσε γλίγορα-γλίγορα τα μαλιά-τις για να μιν τρέχσι πάνο-τις το Ποντικάκι.

— Αν ίνε έτσι,—ίπε ι Γάτα,—τότε το Ποντικάκι δε θα συ κάνι κανένα κακό, γιατί τόρα εφτίς θα το φάγο.

— Βέθεα, θέθεα,—ίπε ι γινέκα, πλέκοντας τιν πλεκσύδα-τις,—φάγε-το γλίγορα κ' εόνες ολάκερυς θα σ' εβγνομονό.

Ι Γάτα έπιασε μ' ένα πίδιμα το Ποντικάκι,—κ' ι Γινέκα φόνακσε από μέσα απ' τιν καρδιά-τις:

— Χίλιες φορές σ' εφχαριστό! Κι' ο Πρότος φίλος δεν πιάνι τα Ποντίκια τόσο γλίγορα, όπος εσί. Φένετε να ίσε πολύ έκσιπνι.

Δεν πρόφτασε ν' αποτελιόσι το λόγο-τις — κε τραχ!—

την ίδια στιγμή και το ίδιο δεφτερόλεφτο ράγισε το Κυρόπι με το γάλα, που θρискέτανε δίπλα στη φωτιά, ράγισε σε δύο μέρη, γιατί θιμήθηκε, τί συμφωνία είχε η Γινέκα με τη Γάτα. Και δεν πρόφτασε η Γινέκα να κατεβεί απ' το σκαμνί, — και τί βλέπεις, η Γάτα ρυφάει πια απ' το σπαζμένο Κυρόπι το άσπρο φρέσκο γάλα.

— Εσί, Εχτρέ-μυ, εσί, Γινέκα τυ Εχτρέ-μυ, εσί, Μιτέρα τυ Γω τυ Εχτρέ-μυ, — έπε η Γάτα, — κίτακσε: εδό έμε. Για τρίτη φορά με πένεςες: δίνε-μυ λιπόν εόνια τρις φορές την ημέρα μπόλικο άσπρο φρέσκο γάλα. Μα οστόσο να το θιμάσε: εγώ, η Γάτα, πιγένο όπου μυ κατεβί, γιρίξο μοναχί-μυ.

Και γέλασε η Γινέκα και, δίνοντας τις Γάτας ένα πιατάκι άσπρο φρέσκο γάλα, έπε:

— Ο, Γάτα! ίζε έκσιπνι σαν τον άνθρωπο, μα να το θιμάσε: κάναμε τι συμφωνία, όταν δεν ήτανε στο σπίτι ύτε ο Σχίλος, ύτε ο 'Αντρας' δεν κζέρο τί θα πόνε, όταν θα γιρίσουνε σπίτι.

— Τί με νιάζι ερένα! — έπε η Γάτα. — Φτάνι μόνο νάχο μια μικρή γονιά στη Σπιλιά και τρις φορές την ημέρα μπόλικο άσπρο φρέσκο γάλα, και θα έμε πολύ εφχαριστιμένη, κι' ύτε η Σχίλι κι' ύτε η 'Αντρες δε μ'ενδιαφέρουν...

VI.

Μα το ίδιο βράδι, όταν ο Σχίλος κι' ο 'Αντρας γιρίσανε στη σπιλιά απ' το κινίγι, η Γινέκα τους τα διγίθικε όλα όπως ήτανε για τι συμφωνία-τις με τη Γάτα, και η Γάτα

καθότανε δίπλα στη φωτιά κε χαμογελούσε με μεγάλη εφ-
χαρίστισι.

Κε νά ο 'Αντρας λέι:

— Όλα αφτά ίνε καλά, μα δε θάτανε άσχυρο να
κλίσι κε μαζί-μυ συμφονία. Μέσον-μυ θα κάνι τι συμφονία
αφτί μ' όλως τυς 'Αντρες. πυ θα ζώνε ίστερα από μένα.

Πίρε ένα ξεβγάρι ποδίματα, πίρε ένα τσακράκινο μπαλ-
τά το όλο τρία πράματα, έφερε απ' τιν αβλί ένα κσίλο
κ' ένα μικρό τσεκούρι (το όλο πέντε)—τάβαλε όλα αφτά
με τι σιρά κε ίπε:

— 'Ελα να κλίσουμε κ' ερίς συμφονία. Θα ζις εόνια
στι Σπιλιά, μα αν κσεχάσις να πιάνις τα Ποντίκια—κί-
τακσε αφτά εδό τα πράματα. 'Ινε πέντε, κε έχο το δικέ-
ομα να ρίξο απάνο-συ όπιο τίχι, κ' έτσι κε θα κάνουν
όλι ι 'Αντρες ίστερα από μένα.

Ι γινέκα τ'άκουσε αφτό κε μυρμύρισε μοναχί-τις:

— Νε, έκσιπνι ίνε ι Γάτα, μα ο 'Αντρας ίνε πιο
έκσιπνος.

Ι Γάτα μέτρισε όλα τα πράματα,—ίτανε κάμποσο
θαριά,—κε ίπε:

— Καλά. Θα πιάνο εόνια τα Ποντίκια, μα οστόσο
εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπου μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ,

— Πίγενε, γίριζε,—απάντιζε ο 'Αντρας,—μονάχα
όχι εκί, όπου πιγένο εγό. Αν μυ πέσις στα μάτια, στι
στιγμή θα συ πετάκσο τα ποδίματα ίτε το κσίλο, κ' έτσι
κε θα κάνουν όλι ι άντρες, πυ θα ζώνε ίστερα από μένα.

Τότε πίρε το λόγο ο Σκίλος κε ίπε:

— Στάσου. Τώρα ίνε ι σιρά-μυ να κλίσω συμφονία. Κε μέσον-μυ θα κλιστί ι συμφονία κε με όλως τυς άλλως Σκί-λως.

Έτρινξε τα δόντια κε τάδινξε τις Γάτας.

— Αν τυχόν, ενόσω θρίσκυρε στι Σπιλιά, δε θα φερ-θίς καλά με το Πεδάκι,—εχσακολύθισε,—θα ριχτό απάνο-συ κε θα σε καταδανκάσω. Κ' έτσι θα κάνουν εόνια κι' όλα τα Σκιλιά, πυ θα ζώνε ίστερα από μένα.

Τ' άκουσε αφτό ι Γινέκα κε μυρμήρισε μοναχί-τις.

— Νε, έκσιπνι ίνε ι Γάτα αφτί, ρα ο Σκίλος-μας ίνε πιο έκσιπνος.

Ι Γάτα μέτρικε τα δόντια τυ Σκίλο κε τις φανίκανε πολί συβλερά. Ίπε:

— Καλά, ενόσω θρίσκυρε στι Σπιλιά, θα φέρυρε καλά με το Πεδάκι,—μόνο αν δε θα με τραθάι το Πεδάκι πολί δυνατά απ' την υρά. Αλλά μιν κσεχνάτε; εγό, ι Γάτα, πι-γένο, όπου μυ κατεθί κε γιρίζω μοναχί-μυ.

— Πίγενε, γίριζε,—απάντισε ο Σκίλος,—ρα μονάχα όχι εκεί, όπου πιγένο εγό. Αλιότικα, μόλις ε' ανταμόσω, εφτίς θα γαβγίσο, θα συ ριχτό κε θα σε διόκσω απεκά πάνω στο Δέντρο. Κ' έτσι θα κάνυνε κι' όλι ι Σκίλι, πυ θα ζυν ίστερα από μένα.

Κε στι στιγρί, δίχος να χάσι λεφτό, πέτακξε ο Άν-τρας πάνω στι γάτα τα ποδίρατα κε το τσακράκινο τσεχύ-ρι, κ' ι Γάτα όρρισε έχσω απ' τι Σπιλιά, κι' ο Σκίλος τις πήρε το κατόπι κε τιν έδιωκξε απεσιλά πάνω στο Δέν-τρο,—κι' από τιν ιμέρα εκίνι, πεδάκι-μυ, κι' ος τι ζίμε-

ρα ι κάθε τρις 'Αντρες απ' τως πέντε,—αν ίνε καθαφτό
'Αντρες,—πετόνε απάνο ρστι Γάτα ότι τίχι, όπου κι' αν
τws πέσι στα μάτια, κι' όλι ι Σκίλι,—αν ίνε καθαφτό
Σκίλι,—όλι-τws, τις πέρνουν το κατόπι κε τι διόχνουνε
αψιλά πάνο στο Δέντρο. Μα κ' ι Γάτα εχτελάι πιστά
τι συμφονία-τις. Ενόζο ίνε στο σπίτι, πιάνι τα Ποντίκια κε
φέρτε καλά με τα πεδιά, αν μόνο τα πεδιά δεν τιν τρα-
βώνε απ' τιν υρά πολί δυνατά. Μα μόλις πετίχι τι στιγμί.
μόλις νιχτόσι, κε θγι το φενκάρι, εφτίς λεί: «Εγό, ι
Γάτα, πιγένο, όπου μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ», κε
τρέχι στο 'Αγριο Δάσος, ίτε ανεβένι στα 'Αγρια Δέντρα,
ίτε ανεβένι στις 'Αγριες Στέγες κι' άγρια κυνάι τιν άγρια
υρά-τις.

Κάθεται ἡ γάτα σιχνά στί φοτιά,
Ζβέλτα στα δέντρ' ανεβένι,
Πίσο-μυ αρχίζει τα κινιγιτά,
Ζβέλτα παντό μπενοβγένι.

Ἔχω ὅμος φίλο καλό κε πιστό
Σκίλο κε Μπίνκι τον λένε.
Πέζο μαζί-το κε τον αγαπό—
Φίλακας άγριπνος ίνε.

Αν τα ποδάρια-τις με το νερό
Βρέκσυμε λίγο τις γάτας
(Χνάρια θα μίνυνε, σαν το θεριώ,
Σαν τις επιλίσιας τις γάτας),

Φέβγι απ' τα χέρια-μας, μας τσουνκρανά,
Δέρνεται ἡ γάτα, φονάζι.
Φίλος—ο Μπίνκι κε μας αγαπά,
Σ' άλλονε δε μας αλάζι.

Τρίβεται ἡ γάτα, σα δόλιο θεριό,—
Χάιδι απ' το χέρι ζιτάι.
Μόλις μας πάρι ο ίπνος—φεβγιό,
Τρέχι απ' τις στέγες πιδάι.

Νίχτα ολάκερι πάι τριγιρνά,
Μένι ο Μπίνκι στο σπίτι,
Δίπλα στο στρόμα φιλάγι πιστά:
Φίλος, προς ίν' τ' αποδίχνι.

ΠΟΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΥ ΡΙΝΟΚΕΡΥ

Μια φορά κ' έναν κερό, σιμά στην ακρογιαλιά τις Ερυθράς θάλασσας, ήτανε ένα Έριμο νισί. Στο νισί αυτό κατιχύσε ένας πάρσος, κι' ο πάρσος ίχε καπέλο, κε το καπέλο αυτό άστραφτε στον ήλιο σαν ήλιος.

Όλο το θιος πυ ίχε ο πάρσος αφτός ήτανε το καπέλο-τυ, ένα μαχέρι κε μια σόρπα,—πυ δεν κάνι να τιν ανκίχσετε με τα χέρια-σας.

Κε νά μια φορά πίρε ο πάρσος σταφίδες, κι' αλέθρι, κε νερό, κε θαμάσκινα, κε ζάχαρι κε λογιό λογιό πράματα κε πολλά κε διάφορα, τ' ανακάτοσε όλα μαζί κ' έφτιακσε γλίκιζμα για τον εαφτό-τυ, ένα θαβράσιο, ένα εκσέσιο γλίκιζμα, πυ ίχε διο πίχες μάκρος κε τρις πίχες πλάτος' κε τόβαλε στι σόρπα: αφτός πάι να πι, μπορούσε να σιμόσι σ'εκίνι τι σόρπα. Κε τόσο καλά έπσιζε το γλίκιζμα, πυ κοκίνισε από πάνο κ' έβγαλε μια θαβράσια μυρυδιά.

Μα μόλις ο πάρσος άνικσε το στόμα κ' έκανε να φάι το γλίκιζμα, κιτάζι—έρχετε ο Ρινόκερος, κε στυ Ρινόκερυ τι ρίτι απάνο ήτανε ένα κέρατο, κε τα μάτια-τυ ήτανε σαν τυ μικρό γυρυνιώ, κ ι τρόπι-τυ ελεινί. Τιν εποχί εκίνι ι Ρινόκερι φούρσανε τεντομένο δέρμα, δίχος χαριά σόφρα, κε μιάζανε

πολί με τος πεχνιδιάτικος, μα ήτανε θέθεα μεγαλύτερι.
Μολατάφτα κε τόρα έχυν κακί ανατροφί, κε πριν ίχαν
κακί ανατροφί, κε πάντα θάχυνε κακί ανατροφί.

Ο Ρινόκερος ίπε:

— Υχό.

Κι' άφισε ο πάρσος το γλίκιζμα, κι όρρισε στι φινικιά
κι' όπος ήτανε ντιρένος, σκαρφάλοσε πάνο στιν κορφή, κε
φορούσε μονάχα το καπέλο-τυ, κε το καπέλο-τυ άστρα-
φτε στον ήλιο σαν ήλιος.

Κ' έχοσε ο Ρινόκερος τι ρίτι-τυ στι σόμπα-τυ, κ' ι
σόμπα αναποδογίρίστηκε κε κιλίστικε το γλίκιζμα στο χόμα,
κε πέρασε ο Ρινόκερος το γλίκιζμα στο κέρατό-τυ, κι
άρχισε να το τρώι, κι' αφύ τόφαγε, πέρασε στιν ακατίκιτι
έριμο, όχι μακριά απ' τα νισιά, πυ θρίσκυντε εκί δίπλα στι
Μαζεντεράνα, τι Σοκότρα κε τα ακροτίρια τις Μεγάλης
Ισιμερίας.

Τότε ο πάρσος κατέβικε απ' το δέντρο, έβαλε τι σό-
μπα πάνο στα ποδάρια-τις κε ίπε ένα τέτιο εκσορκιζμό:

Το δέρμα-συ, Ρινόκερε, 'αν τ' αγαπάς,
Στο κέρατο το γλίκιζμα μιν το περνάς.

Κε, αχ,—αφτό στα κυτυρύ δεν πίγε!

Γιατί περάσανε πέντε βδομάδες, κε το κίμα στιν Εριθρά
θάλασσα έγινε ζεστό, κι' όλι αρχίσανε να θγάζυνε τα ρύχα-τους. Ο
πάρσος πέτακσε το καπέλο-τυ, κι' ο Ρινόκερος το δέρμα-τυ,
τόρικσε πάνο στιν πλάτι-τυ κε πίγε να κάνι μπάνιο. Τιν
εποχί εκίνι ι Ρινόκερι κυμπόνανε το δέρμα-τους στιν κιλιά

με τρία κυρπιά κι αφτό έρμαζε με βάτερπρυφ ¹⁾ όταν σινάν-
τιζε τον πάρσο, ύτε καν θιμίθηκε το γλίχιζμα, γιχτί, το
κσαναλέγο, ίχε πολί καχί ανατροφί, —κε πριν, κε τόρα, κε

¹⁾ Τσιράδα γιχ τι βροχί.

τόρα κε πάντα. Τρικλίζοντας μπήκε ίσια στο νερό κι' άρχισε να θγάξει απ' τι ρίτι-τυ φύσκες· κε τιν πέτσα-τυ τιν άφισε στιν ακρογιαλιά.

Περνάι ο πάρσος από κι κε βλέπει το δέρμα. Χαρογέλασε ο πάρσος μ' ένα πονιρό χαμόγελο, μια φορά, άλι μια φορά. Ίστερα χόρεψε τρις φορές ολόγिरα στο δέρμα, τρίβοντας κάθε φορά τα χέρια-τυ.

Ίστερα έτρεкке στο σπίτι-τυ κε γιόμισε το καπέλο-τυ με τα ψίχυλα, πυ μίνανε απ' το γλίχιζμα. Ο Πάρσος μονάχα έτρογε γλίχιζματα κε τα ψίχυλα ποτέ δεν τα σκύπιζε. Κε πίρε το δέρμα αφτό, κε τσαλάκωσε το δέρμα αφτό, κ' έτριψε το δέρμα αφτό, κι' άπλωσε το δέρμα αφτό, κε το γιόμισε από πάνο ος κάτω με κσερά σκληρά, μπαγιάτικα, μιτερά ψίχυλα κε με καμένες σταφιδιίτσες. Ίστερα σκαρφάλωσε πάνο στι φινικιά κ' έκατσε να περιμένι να θγι ο Ρινόκερος απ' το νερό κε να τεντόσι το δέρμα απάνο-τυ.

Έτσι κ' έκανε ο Ρινόκερος. Κυμπόθηκε κε με τα τρία κυμπιά, κε στι στιγρή άνισσε γρατσυνιές, όπος γρατσυνάνε τα ψίχυλα στο κρεβάτι. Θέλιζε να κσιςτί, μα τότες τιν έπαθε ακόμα χιρότερα. Σοριάστηκε τότες κι' άρχισε να κιλιέτε κάτω, κε κιλιότανε, κε κιλιότανε, κε κιλιότανε, κι' όσο περισσότερο κιλιότανε τόσο κε πιο πολύ τον τσιμπύσαν τα ψίχυλα —κι' όλο κε χιρότερα, κε χιρότερα, κε χιρότερα. Όρμιζε ο Ρινόκερος στι φινικιά κι' άρχισε να τρίθετε πάνο-τις, κε τριβότανε, κε τριβότανε, κε τριβότανε. Κε τόσο πολύ τριβότανε, κε τόσο δυνατά τριβότανε, πυ έκανε απ' το τρίψιμο στι ράχι-τυ μια μεγάλη

157
σύφρα, —τόρα βρίσκετε πάνω απ' τις πλάτες-του, κι' αλλι-
σύφρα από κάτω, όπου ήτανε πρίν τα κυρπιά (μα τα κυ-
ρπιά αφτά κσεπεταχτίκανε με το τρίψιμο), κ' έκανε ακό-
μα κι' άλλες σύφρες στα πόδια-του. Κι' αφτό το χάλασε
πολύ το χαραχτίρα, μα δεν τον γλίτωσε απ' τα ψίχουλα.
Τα ψίχουλα μίνανε κάτω απ' το δέρμα-του κε τον γρατсу-
νόσανε σάμπως τίποτα δεν κσέρανε. Κε τράβηκε το δρό-
μο-του καταγρατсуνίζμένος κε τρομερά θιμομένος. Κι' από
τότε ως σίμερα ακόμα κάθε Ρινόκερος έχι πολύ χοντρές
σύφρες στο δέρμα-του κε πολύ ελεινό χαραχτίρα, κι' όλα
αφτά, γιατί ίνε κάτω απ' το δέρμα-του τα ψίχουλα.

Κι' ο Πάρσος κατέβηκε απ' τι φινικιά, έχωσε βαθιά
στο κεφάλι-το καπέλο-του, πυ άστραφτε στον ήλιο σαν ήλιος,
κ' έφυγε μακριά απ' το μέρος αφτό, τραβώντας κατά το
Οράτοβο, τιν Αμιγδάλα, τις Απάνο Κιλάδες τις Αναντορίδας
κε τως Βάλτους τι Σοναπούτας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ο Ελεφαντάκος	3
Ποι γίνανε ι θορακοφόροι	20
Γιατί ι Νκαμίλα έχι καμπόρα	35
Γιατί ι Φάλενα έχι τέτιο καταπιόνα	43
Ι Γάτα πω γίριζε, όπου τις κατέθενε	50
Πός έγινε το δέρμα το Ρινόκερο	70

ΠΡΕΦΕΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ
ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Θ. ΣΑΜΑΡΑΣ

Подписано к печати 15-III 1937 г. Уполобита № 1762. Тираж 1000.

Стат. формат 72x93¹/₁₆, печат. листов 4³/₄, в листе 27840 знак.,
автор. листов 3³/₁₆. бум. листов 3³/₄. Мариуполь, типография
Донецкого Областного Греческого Издаельст Зак. № 29.

У. 1937/68
Акт № _____
Видан д. _____

2463/30

ТІМІ—50к.
ЦЕНА—80к.

Д 10
8382

37-1935

Р. КИПЛИНГ

СКАЗКИ

На греческом языке.

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1937